

ЈУГОИСТОЧНИ РЕВИЗОР

СЛИКА ПРВА

Кабинет главноначелника Н-а, малој месту на далеком југоистоку Србије. Присушни: главноначелник Антоније Караћа, директор школе Милован Земљак, ујравник болнице Радивоје Ордагић, начелник полицајске станице Милорад Карамарковић, локални њајкун Младен Циановић, оштински судија Славољуб Субашић. Речју – весела елија. Пију ракију, јегу ћевајчиће, ћерејају.

КАРАМАРКОВИЋ: Догодине планирам да направим велику фабрику кугличних лежјава. Биће ту радних места за све незапослене из наше вароши.

ЦИГАНОВИЋ: Лежјаеви, кажеш? Јеси ли добро размислио? Намештај више нема прођу. И „Симпо“ је пропао.

ЗЕМЉАК: Могли бисмо да размислимо и о фабрици воде. У води је будућност. На Западу је сва вода већ отрована.

ЦИГАНОВИЋ: Не треба ни туризам да запостављамо. Велике су овде могућности.

СУБАШИЋ: Имамо многе компаративне предности. Ако будемо паметно радили, пред нама је блистава будућност.

Чује се би-бић гласеће SMS. Караћа чита поруку. Смркне се.

КАРАГАЋА: Господо, морам да вам саопштим лошу вест. Ништа не ваља. У нашу варош долази инспектор.

ОРДАГИЋ: Какав инспектор?

ЦИГАНОВИЋ: Зашто долази?

СУБАШИЋ: Па, чекај, инспектор је био код нас пре два месеца. Јесмо ли га лепо угостили? Је ли отишао задовољан? Шта опет хоће? Па не можемо ми сваки час дочекивати инспекторе! Прошли пут кад је долазио три дана ништа нисмо радили...

КАРАМАРКОВИЋ: Да! Ми радимо као црнци, а они траже длаку у јајету. Ништа нисмо у стању да урадимо од силних инспекција.

КАРАГАЋА: Слушајте ме пажљиво. Оно је био санитарни инспектор из Ниша. А сада нам долази инспектор из Европске уније. Право из Брисела. С њим иде и државни секретар из нашег МУП-а. Ствар је, господо, крајње озбиљна.

ЗЕМЉАК: То нам је неко сместио?

КАРАГАЋА: Нико нам није сместио. Одабрани смо методом случајног узорка. Инспектор ставио прст на мапу и погодио нашу варош. Да све буде црње и горе, не знамо кад долази, да ли уопште долази, не знамо како се зове ни како изгледа. Инспектор и државни секретар долазе инкогнито.

СУБАШИЋ: Е, онда није добро.

КАРАМАРКОВИЋ: Па како долазе тако ненајављено, подмукло, такорећи – с леђа. На шта то личи? И још – инкогнито. То не слути на добро.

ЦИГАНОВИЋ: Шта то?

КАРАМАРКОВИЋ: Па... Те латинске речи: корупција, инспекција, акција. Све то мирише на затвор.

КАРАГАЋА: Пу, пу, пу, далеко било! Али није крај света. Свашта смо ми претурили преко глава. Само полако. Имам предлог.

ЗЕМЉАК: Говори!

КАРАГАЋА: Да ми лепо попијемо по ракију и бенседин, па да тако смирени размислимо шта нам је чинити.

СУБАШИЋ (дели бенседине): Свака ти је ко Његошева!

КАРАГАЋА: Хвала, хвала! Добар ти овај бенседин. Сад ћу да вам прочитам шта ми је у SMS-у написао мој пашеног, Радослав. Он је, знате, портир у згради Владе Србије, утицајна личност. Сви министри морају да прођу поред њега. Сви му се јављају. Свашта Радослав зна. Министри се мењају, а он остаје. Капацитет је Радослав...

ОРДАГИЋ: Знам, бре, Радослава. Страх и трепет. Ако му се неки министар замери, Радослав му не да да унесе пиштољ на седницу Владе. Сви зазиру од њега.

КАРАГАЋА: Знао сам ја да се спрема неки белај. Јуче ми црна мачка прешла пут. А и сањао сам лоше, да те бог сачува. И сад – стиже SMS. (чита) „Драги Антоније, данас сам придржавао капут председнику Владе и чуо га како говори министру вера да у вашу варош долази неки инспектор из Брисела, а да иде у пратњи државног секретара из МУП-а. Јебаћу им мајку, рекао је премијер министру вера, ако доле нешто забрљају. Послаћу их на доживотну робију. Од инспекторског извештаја зависи наша кандидатура за ЕУ.“

ЦИГАНОВИЋ: Од нас зависи. Чујете ли ово? Људи, па ми ћемо право у историју. Ући ћемо у ЕУ захваљујући нама. Деца ће на часовима познавања природе и друштва учити о нама.

КАРАМАРКОВИЋ: А можемо и право у затвор. Јеси ли чуо да инспектор долази инкогнито? Јеси ли чуо шта је рекао премијер?

КАРАГАЋА: Полако, полако, ништа није изгубљено. Све се да средити. Па није ни тај инспектор црни ђаво. И он је човек. А ми бар знамо с људима. Него да ми видимо шта још Радослав пише. (чита) „Инспектор ће доћи инкогнито – не знам шта значи ‘инкогнито’, погледај у Вујаклијин речник – али сигурно није ништа добро. Чак ни председник Владе не зна ко је инспектор ни како се зове. То зна само државни секретар МУП-а, али не сме ником да каже.“

СУБАШИЋ: Ауууух! Шта онда ми да очекујемо? Ја морам попити још један бенседин. Хоћете ли и ви? (дели бенседине)

ЦИГАНОВИЋ: Баш нас притиска ова Европа. Је л’ видите шта нам раде?

КАРАМАРКОВИЋ: Вратићемо ми то стоструко Европи кад постанемо пуноправни члан Уније. То јест, ако то дочекамо живи и на слободи. Идемо даље. Пажљиво слушајте. Можда нам Радослав нешто говори између редова. (чита) „Ти си, Антоније, искусан човек, па ћеш се некако снаћи. Треба да знаш да инспектор и државни секретар неће личити на инспектора и државног секретара. Претпостављам да је то због оног „инкогнито“.

Држи четворе очи отворене. Свако ко дође у варош може бити инспектор и државни секретар.“

ОРДАГИЋ: Нема ништа између редова?

КАРАМАРКОВИЋ: Нема.

ЗЕМЉАК: Срамота! Отимају нам Косово, комадају нам Србију, а они нам шаљу инспекцију. Тако је то кад су на власти домаћи издајници и петоколонаши.

КАРАГАЋА: Ћути, будало! Ми смо на власти.

ЗЕМЉАК (ставља руку на уста): Али на локалном нивоу.

КАРАГАЋА: Ћути, кад ти говорим! Какве то везе има са нивоом? Ми смо чланови владајуће странке. Као озбиљни, породични људи, ми смо одувек били чланови владајућих странака. Ево, колико нас има овде, на власти смо већ двадесет и пет година, а колико се странака за то време променило. То је наша, српска демократија. Странке се мењају, а људи остају исти. Па, на шта би то личило када би се руководеће гарнитуре мењале на сваке две-три године? Било би то расуло, господо.

ЗЕМЉАК: Ни на шта то не би личило. У праву си.

КАРАГАЋА: Наравно да сам у праву. Али да ми сад видимо шта нам је чинити. Ово је државна ствар, господо. Од инспекторовог извештаја зависи да ли ћемо добити Споразум о стабилизацији и придруживању. То сте чули.

СУБАШИЋ: Не помињи те стабилизације и имплементације!

КАРАГАЋА: Не бих то помињао, далеко им лепа кућа, ама дошла таква времена. Тамо, у Европској унији, више не верују обећањима из Београда. У Београду је све у реду. Све по европски. Тамо се одржавају геј параде. На Теразијама кафа кошта као у Паризу. Али Европска унија хоће да види како стоје ствари у провинцији. Какво је стање људских права, да ли мучимо националне мањине, силујемо ли удовице, има ли корупције, како иде у привреди, пљује ли се по улици, чисте ли се јавни клозети... И тако то... Знате ваљда какви су стандарди.

ОРДАГИЋ: Наравно да знамо. Сваког дана радимо на стандардима. Можемо их и повисити. Ево, подићи ћемо привремено цену кафе у кафићима, па кад инспектор дође и плати кафу пет евра изгубиће вољу да даље њушка. Биће му јасно да је и код нас као у Паризу.

СУБАШИЋ: Ма то је политичка ствар, кажем вам. Инспекција долази да пошто-пото пронађе ситне неправилности, па да нам после заувек одузму Косово само због тога што ће наћи неколико бубашваба у некој кафани. Или длаку у супи.

КАРАГАЋА: Ма не лупетај више! Та прича у овом случају не пролази. То је за уочи избора. Боље да ми видимо шта нам је радити. Проглашавам ванредно стање док ова инспекција не протутњи. Не треба паничити. Све се може средити. На време смо обавештени. Сада треба прионути на посао. Инспектор ће сигурно хтети да обиђе школу, болницу, суд, затвор и производне погоне. Тако се то ради. Све што треба да урадимо јесте да заведемо мало реда и да будемо гостољубиви, на шта нас обавезује и српска традиција. Одмах почињемо са уређењем. Драгице!

Улази Драица.

КАРАГАЋА: Среди мало овај крш. Обриши прашину са столова и намештаја. Оперите ове чаше. И реци Радаковићу да негде нађе компјутер и да га стави на мој сто. Нека инспектор види да смо онлајн.

Драгица се даје на посао.

ЗЕМЉАК: А да организујемо геј параду?

СУБАШИЋ: Само преко мене мртвог! Неће се мени по мом родном граду шетати педери, лезбејке и оне – како се зову – транснародне особе. Неће се овде пропагирати противприродни блуд. Неће ово бити Содома, док сам ја жив!

ЗЕМЉАК: Ма, мислио сам на кобајаги геј параду. Да доведемо неке панкере из Лесковца, дамо им паре за пиво, обучемо их у шарене прње, па нека играју, певају и ходају околу гологузи. Нека се љубе и 'ватају. Сви инспектори из Европске уније су педери. Чим виде геј параду, више ни на шта не обраћају пажњу. Крв им удари у главу. То јест, у гузицу! Разумеш ли ти мене?

КАРАГАЋА: Престаните с будалаштинама! Нису европски педери нерадници и гологузани као наши. За њих је дужност на првом месту. Дупе им је секундарно. Ствар је крајње озбиљна. Главе ће да лете! Србија је у питању. Уозбиљите се. Ако буде требало, организоваћемо и геј параду. Најпре треба да сазнамо када ће инспектор и државни секретар доћи. То нам је приоритет. До тада, треба да учинимо оно што можемо. Ордагићу, каква је ситуација у болници? Рапортирај!

ОРДАГИЋ: Знам и сам. Одлично нам иде. Све болничке собе сам издао избеглицама под кирију. То је био патриотски чин. Ти људи нису имали кров над главом, а у болници су се месецима и годинама излежавали свакојаки симуланти. И још су, усред ове беспарице, тражили храну и лекове. Неке барабе су чак хтеле да се оперишу. Има камен у бубрегу и одмах хоће под нож. Чуј, камен у бубрегу! Шта смо ми, каменолом? Опериси се, бато, сам. Све је то давало лош пример. И слабило морал. Чим неко добије кијавицу, трк у болницу. Чиста глупост. Ми смо здрав народ. Оно мало Срба који су стварно болесни – ти одмах умиру. Не муче родбину и ширу друштвену заједницу. Њима лекарска нега не треба. Кома, уосталом, требају болесни Срби? Осим тога, у нашем крају има тушта и тма травара и исцелитеља. Растерао сам ја на време тај бајаги болесни олош, те симуланте и широм отворио врата нашој избеглој сабраћи за багателу од триста евра по лежају. Тек колико да покријем трошкове. Операциону салу сам уступио неким ветеринарима приватницима и сада се тамо штроје свиње, а свиње су темељ наше општинске економије. Шта питаш, брате, кад знаш. Процент од кирија и штројења иде и у твој џеп.

КАРАГАЋА: Ма какав мој џеп, Ордагићу, све улажем у инфраструктуру! Него, мани се ситница. Да видимо шта нам је чинити! Ови из ЕУ прво одлазе у болнице и затворе. Важнији су им, боже ме прости, болесници и лопуже него здрави и поштени људи. Како да их одведемо у онај крш и лом? Избеглице су се тамо одомаћиле. Унели су шпорете и шифоњере у собе. Неки су направили и радионице. Имају и спортски клуб, ФК „Синђелић“. Тренирају у вешерају. Да ти право кажем, и мени је мука да то видим, а каква ће тек мука бити оном пицопевцу из ЕУ, то ћемо да видимо.

ОРДАГИЋ: Одједном си ми нешто постао осетљив. До сада ти то није сметало.

КАРАГАЋА (бесно): До сада није било инспекција. Јеси ли ти чуо шта сам ја рекао? Осим инспектора из ЕУ долази и државни секретар из Министарства унутрашњих послова. Све ће нас похапсити, муфљузе један, ако нађе неку неправилност. А има шта да се нађе? Свугде има шта да се нађе. Не би он то, мислим државни секретар, Срби

смо, људи смо, брате, али мора се због евроинтеграција. Где то има, човече, да се болничке собе издају под кирију?

ОРДАГИЋ: Како где? Па у тржишним економијама. Ми смо сада капиталистичко друштво.

КАРАГАЋА: Добро, моменат је такав, избеглице треба негде сместити, али шта ћемо када нас питају где су паре које нам је Република дала за изградњу избегличког насеља. А?

ЦИГАНОВИЋ: Па, рећи ћемо да су уложене у моју фабрику да би се обезбедила радна места за избеглице. Такав је био договор. Сам си рекао: немој им давати рибу, научи их да пецају.

КАРАГАЋА: А где је фабрика?

ЦИГАНОВИЋ: Слушај, Карагаћа, добро знаш да смо те паре сви заједно изгубили на коцки у Сијаринској Бањи. Идеја да се иде у бању на покер је такође била твоја. Па, шта сад хоћеш, човече? Да родим фабрику?

КАРАГАЋА: Јесте, идеја је била моја. Па шта? Имао сам, бре, визију. Планирао сам да утростручимо паре, па да после подигнемо троструко већу фабрику, да запослимо троструко више избеглица, а да профите поделимо између себе. Ко је могао знати да ћемо налетети на професионалце.

ЦИГАНОВИЋ: Прешао нас Гига Робија. Навукао нас. Рекао да су у питању пацери. Кад оно – професионалци.

КАРАГАЋА: Није то проблем. Следећи пут ћемо сигурно добити на покеру, па ћемо део пара уложити у ту фабрику. Али шта сад да радимо? Инспектор може доћи сваког часа, а можда је већ и дошао. Хитно пронађи педесетак беспосличара, купи им пива и саламе, дај им крампове и ашове, па нека копају на оној утрини предвиђеној за изградњу фабрике. Нека ти онај сликар, како се оно зове, Андреј, намала таблу на којој пише: **ФАБРИКА КУГЛИЧНИХ ЛЕЖАЈЕВА У ИЗГРАДЊИ. ИНВЕСТИТОР: РЕПУБЛИЧКИ ФОНД ЗА РАЗВОЈ.** То ће оставити утисак.

ОРДАГИЋ: Добро, то смо средили. Али то није све. Треба прогласити општу мобилизацију и све радно способне грађане упутити на уређење улица и паркова. Битно је да инспектор види да се нешто ради.

КАРАГАЋА: Није ти то лоша идеја. Све се може кад се Срби сложе. Ти, Субашићу, мораш под хитно средити стање у Суду. Био сам тамо пре неки дан и умало ме кап није стрефила. Па, ко ти је дозволио да по канцеларијама поставиш апарате за коцку и да отвориш кладионицу? Откуд ти идеја да наплаћујеш паркинг испред зграде Суда? Парнице се одуговлаче. Народ гунђа. Питам чиновницу: где је председник Суда? Чиновница ми каже: појма немам, нисам га видела десетак дана.

СУБАШИЋ: Па знаш, ваљда, да је сезона у јеку. Судим на фудбалским утакмицама. Фудбалски савез Србије боље плаћа од Министарства правде. А људи имају поверења у мене.

ЦИГАНОВИЋ: Ћути, несрећо! Једва сам заташкао твоје скандале. Силне паре сам дао таблоидима да не пишу о твојим брљотинама. Прошле године си на утакмици „Слога“–„Синђелић“ – по обичају пијан – центархалфу „Слоге“ због офсајда одрапио три године строгог затвора, а сутрадан си у Суду, двоструком убици, Пембићу, досудио пенал. А прича се и да узимаш мито.

СУБАШИЋ: Немој тако, Цигановићу. Нисам ја митоман. То је тешка оптужба. Знаш и сам да нам је из врха странке стигла директива да спортске клубове држимо под контролом. Спорт нам је приоритет. Осим тога, увео сам једну иновацију која ће значајно повећати ефикасност Суда. Посао неће трпети. Од идуће недеље судије, дактилографкиње и писари који не раде у кладионици формираће три теренске екипе које ће судити по кућама. Имам и слоган за кампању – СРПСКА ПРАВДА ВАМ ДОЛАЗИ НА НОГЕ. Носим се мишљу да идеју проследим Министарству правде. Можда ме и унапреде.

ЦИГАНОВИЋ: Тебе можда унапреде, али нас ће сигурно уназадити. Чиновници ЕУ немају слуха за наш идентитет и нашу иновативност. Све ће нас потрпати у затвор.

ОРДАГИЋ: Е, неће моћи! Неће имати где. Затвор је затворен!

СУБАШИЋ: Шта причаш? Како затворен?

ОРДАГИЋ: Лепо – затворен. Због неликвидности. Због неплаћених рачуна за струју, воду и намирнице. Пао под стечај. Не ради више.

КАРАГАЋА: Ништа не знам о томе? Зашто ме ниси обавестио?

ОРДАГИЋ: Нисам био у обавези. Добро знаш да су извршна и судска власт одвојене. Осим тога, ја стварно не видим разлога да наша држава, у тренутку док нам отимају Косово, баца силне паре на издржавање лопужа и пропалица. Па сам ја зато затвор лепо претворио у кинеску робну кућу, а затвореницима сам ставио нарукнице и послао их да остатак казне одлеже код својих кућа.

ЗЕМЉАК: Исправна одлука. Патриотска. Некако је и у складу с обичајима у Европској унији. Они тамо не воле тамнице, пендречење затвореника, букагије и тако те ствари. А и мудар је потез. Кина је један од стубова наше спољне политике. Кад се у Пекингу прочује да си кинеским држављанима великодушно уступио затвор за пословни простор, увек ће стављати вето на пријем Косова у Уједињене нације.

КАРАГАЋА: Ти, Земљак, ћути! С тобом ћу после попричати. (Ордагићу) Какве си нарукнице ставио затвореницима? Оне најмодерније? Електронске?

ОРДАГИЋ: Ма јок! Одакле ми паре? Поделио сам им оне најобичније, пластичне. Кинез ме частио.

КАРАМАРКОВИЋ: То нам може олакшати ствар. У праву си. Ови из Европске уније воле да се криминалци третирају хумано. Ово нам је дошло као кец на десет. Затвор ће нам бити најмањи проблем.

ЦИГАНОВИЋ: А кинеска робна кућа у затвору? Како ћемо то правдати?

ОРДАГИЋ: Лако, брате. Рећи ћемо да је ту раде затвореници. Уче занат. Навикавају се на нормалан живот. Социјализују се.

КАРАГАЋА: Доста приче! Морамо направити акциони план. Не вреди више одлагати. Ордагићу, иди реци својим станарима, то јест болесницима, да под хитно обуку пицаме и да их не скидају док инспектори не оду. Конфискуј све лекове из државне апотеке и стави их на видна места по собама. Субашићу, сређуј стање у суду како знаш и умеш. Ако треба, уведи и трећу смену. Не знамо кад ће се инспектори појавити. И суди праведно. А сви има да се понашате европски. Први утисак је најважнији. Битно је да разбијемо предрасуде о балканском менталитету и да ширимо истину о Србији. Значи овако: нема псовања, пљувања, пушења, подригивања и прђења. Уљудите се, бре, мало. Ајд, сад, вас двојица на радне задатке.

Органић и Субашић оглазе.

КАРАМАРКОВИЋ: Па, шта нама фали? Баш изгледамо европски. Сви имамо одела „Черути“, сви носимо златне ролексе и сви возимо мерцедесе. Нема никакве разлике између нас и Брисела.

ЦИГАНОВИЋ: У суштини и нема. Ствар је у финесама.

КАРАГАЋА: Тачно! Лепо је Жан Жак де Гол рекао да је ђаво у финесама. Шта ћемо с тобом, црни Земљак. Ови из ЕУ су посебно осетљиви на децу, школу, забавишта и тако те ситнице. А шта ће видети? Сваки други дан неки ученик силује по неку школску другарицу. Твој шурак, који бајаги држи пекару, испод тезге продаје марихуану и екстази. Професори ти редом пијани, необријани, многи и неокупани. Како ја да кажем инспектору да у школској физкултурној сали увече ради ноћни клуб, са све Украјинкама и Молдавкама?

ЗЕМЉАК: Ето ти га. Отимају нам Косово, а он о Украјинкама и Молдавкама. Па то су, бре, наше словенске сестре. Немој, бре, тако. И сам си лепо рекао да се ту ради о ситницама. Комадају нам земљу, а он о марихуани и екстазију. Па, боље је сто пута да деци, којој треба мало одушка у овим тешким временима, марихуану продаје мој пашеног, честит човек и патриота, него да им сумњиви типови продају тешке дроге. Чуј – силовања. Има повремено тога. Али да знаш, а Карамарковић ти може потврдити, истрага је утврдила да ниједна од тих силованих није била невина, као што доликује поштеним српским девојкама. Чим нису невине, значи да су спремне на све. У ствари, то и нису била права силовања. Знаш какве су жене, воле мало да се опиру. Чувају образ. Иди, бежи, па колико смо само ми девојака својевремено тако кобајаги силовали! И све су на крају постале добре жене и мајке.

КАРАГАЋА: А шта ћемо са ноћним клубом?

ЗЕМЉАК: Привремено ћемо га затворити.

КАРАГАЋА: Исправно! Хајде сад на свој радни задатак. Среди стање. И извештавај ме како ствар тече. Стани, реци наставницима нека се окупају, обрију, подшишају и нека што више говоре енглески. То је веома важно. Распитуј се околу, отвори четворе очи, сазнај ко је инспектор и одмах јавља,

ЗЕМЉАК: Даћу све до себе.

Земљак оглази.

КАРАГАЋА: Иди и ти, Цигановићу. Најми раднике и одмах почни с радовима на градилишту. А ти, Карамарковићу, на теби је велика одговорност. Моментално мораш престати са пендречењем ухапшеника. Мало је ово место. Све се чује. Ни ја пре неко вече нисам могао заспати од кукњаве која је допирала из полицијске станице. Знаш ли, не-срећо, да је мотел „Јасен“ тик до полиције, а инспектори ће сигурно одсести у „Јасену“.

КАРАМАРКОВИЋ: Ма не бих ја дозволио да се притвореници туку, ама неће другачије да признају кривична дела која нису починили.

КАРАГАЋА: Знам. Барабе су то. Али пендречење мора одмах престати! То је у Европи строго забрањено...

КАРАМАРКОВИЋ: Зато Европа и пропада.

КАРАГАЋА: Ћути, кад говорим. Кад сазнамо ко су инспектори и да ли су одсели у „Јасену“ има да организујеш једно европско, да кажем – цивилизовано хапшење. Нека

твоји полицајци ухвате неког крадљивца кола, таквих, хвала богу, има на сваком кораку, али одмах по хапшењу нека му купе чоколаду и нека га одведу на кафу у „Јасен“. Знаш како то иде. Треба пред свима да га гласно и очински саветују да то што ради није добро и да ће шира друштвена заједница учинити све да се он, крадљивац, како се оно каже – ресоцијализује. Уради тако, нека то види инспектор, а после ћемо да му јебемо нану нанину. Ајде сад, на радне задатке, треба ми самоћа, да на миру размислим о свему. Ако се из ових гована извучемо, браћо, бићемо доживотно на власти. Ајде, ајде, напоље и мислите о будућности Србије. Идите околу, прочешљајте гостионице и мотеле, све ће бити добро ако сазнамо ко су инспектор и државни секретар. Хајде, хајде, живље!

Оглазе.

КАРАГАЋА (резигнирано, сам за себе): Не може се с оваквим кадровима у Европску унију. Не може, па не може, брате.

СЛИКА ДРУГА

Карагаћа уз помоћ великих клешта покушава да обије појас невиности својој секретарици, Земљаковој жени Драгици, која задињуше сукње сирљиво чека.

КАРАГАЋА: Какав дивљак! Има одело „Черути“, носи златни ролекс и вози мерцедес, а жени ставља појас невиности као да смо, саклони боже, у средњем веку. Кад ти је ово ставио?

ДРАГИЦА: Пре неки дан. Изгледа да је нешто посумњао.

КАРАГАЋА: Па што ниси нарезала резервни кључ?

ДРАГИЦА: Нисам успела да нађем оригинал. Будала га је негде изгубила. Сутра треба да дође бравар да обије браву. Седам дана нисам кењала. Једва сам га убедила да се појас мора скинути. Боји се да ће се ово прочути по вароши.

КАРАГАЋА: И треба да се прочује! Ово је срамно. Ово угрожава права жена.

ДРАГИЦА: Па, прочуло се да си и ти ставио појас невиности својој жени, Милијани.

КАРАГАЋА: То није била моја идеја. Сама га је ставила. Она потиче из патријархалне породице. Сматра да је то део нашег идентитета. Тиме даје пример нашој ћерки Маријани.

ДРАГИЦА: Та сигурно има резервни кључ.

КАРАГАЋА: Куш! Немој да те...

Неко лупа на врата. Драгица хитро синуше сукњу. Карагаћа враћа клешта у фиоку радној сивола.

КАРАГАЋА: Иди, види ко је. Ко то може бити? Немам ништа заказано.

Секретарица излази, чује се неразјоветан разјовор, пошом улази.

ДРАГИЦА: Начелник Бије, Радаковић, тражи да га примиш.

КАРАГАЋА: Нека уђе. И пази, персирај ми пред странкама.

Улази Радаковић.

КАРАГАЋА: Здраво, Радаковићу! Којим ти добром?

РАДАКОВИЋ: Доносим важне вести.

КАРАГАЋА: Говори.

РАДАКОВИЋ: Малопре ме телефоном звала госпођа Драга, гатара. Гледала је, каже, у шољу, а у шољи незван гост са севера и ко нека тегоба за тебе. Па ме замолила да вам то пренесем.

КАРАГАЋА: То је драгоцен информација, али већ знам да долази незвани гост са севера. Не знам само кад долази. Нити знам како се зове ни како изгледа. Можда је већ и дошао. Могао би ти мало да проњушкаш по кафанама и мотелима.

РАДАКОВИЋ: Све нешто мислим ако још није дошао, не би било лоше да га пресретнемо, да наместим неку саобраћајну несрећу, да му смрсимо конце... Шта он ту има да њушка по нашој вароши. Овде су, бре, наша вековна огњишта. Не може то тако.

КАРАГАЋА: Не, Радаковићу, побогу, брате. Да ли ти је сврака мозак попила? (показује прстом навише) Сад се све снима са сателита. Све се види. Осим тога, с инспектором долази и наш државни секретар из МУП-а. Ствар је уређена на највишем нивоу. Инспектору и државном секретару ни длака с главе не сме да фали. Напротив. Морамо их држати као мало воде на длану. Морамо их гостити као најрођеније. Једина нам је шанса да им направимо добар провод и да их напијемо толико да на крају забораве зашто су дошли и шта су све видели. Освести се човече. Времена су се променила.

РАДАКОВИЋ: Нажалост.

КАРАГАЋА: Камо среће да се нису променила. У стара добра времена стварно није било никаквих инспекција. Ама, човече, па ти си шеф Удбе. Твој је посао да пронађеш инспектора и државног секретара. Драгице, дај нам две ракије.

РАДАКОВИЋ (испија на душак): Подсекли су нам крила, председниче. Није служба оно што је била. Сваки новинарчић зна много више од директора Бије. Срећом, већина их ради за нас, па понешто и ми дознамо. И то по скупе паре. Немамо више одрешене руке у деловању. Нико нас више не поштује. Не боје нас се.

КАРАГАЋА: Радаковићу, ми морамо сазнати ко су инспектор и секретар. Где су? И под којим именима се крију. Послао сам већ људе да се распитају по вароши. Али и ти имаш задатак. Ситне занатлије, кафеџије и трговци се још увек тебе плаше, је ли тако? Још памте батине из шездесетих и седамдесетих. А знаш какве су ситне занатлије и трговци – ситне душе. Причају по вароши да измишљам којекакве таксе и да их рекетирам. Ови из ЕУ воле да силазе у народ, да разговарају с обичним људима, па не би било zgodно да инспектор чује неку од тих лажи. Дакле, утерај им страх у кости и припрети им да не лупетају. Ако треба, употреби силу.

РАДАКОВИЋ: Разумем. Нико га мајци неће писнути ни о каквим таксама и рекетима.

КАРАГАЋА: Драгице, сипај још по једну!

Исџијају.

РАДАКОВИЋ (осокољен): Ма прегрмели смо ми и гора времена. Прегрмећемо и ово. Све што нам је потребно јесте слога и национално јединство.

КАРАГАЋА: На посао онда! Будућност наше вароши, шта наше вароши, будућност Србије је у твојим рукама.

РАДАКОВИЋ: Разумем.

Радаковић оглази. С шреском зашвара враша. Драјици исџиој шренушка сјада љојас невиносџи. Карагаћа и Драјица у чуду љедају љојас.

КАРАГАЋА: Ето ти га сад. Лош знак.

СЛИКА ТРЕЋА

Дневна соба у Караџаћиној кући. На столу ћевајчићи и виски. Из Маријанине собе дојуре џасна џурбо-фолк музика. Караџаћа се стироваљује на шросег и уздише. Устаје, сија њиће, њије неке џаблеџи. Поново сега.

КАРАГАЋА: Милијана! Милијана!

МИЛИЈАНА (излази огрнута кућном хаљином, у ходу навлачи појас невиности): Ево ме! Шта се дереш? Не гори кућа.

КАРАГАЋА: Засад не гори. Али лако може изгорети. Да си жива и здрава, у варош долази инспектор из Европске уније. С њим иде и државни секретар из нашег МУП-а. Истражују има ли овде корупције и лоповлука, интересује их како раде државне институције, хоће да виде у шта су уложене инвестиције из западних земаља. Донеси ми пиџаму, морам мало да се одморим.

Караџаћа скига сако, џанџалоне и мушки џојас невиности. Облачи џиџаму.

МИЛИЈАНА: Знам. Увелико се прича по вароши. Наши душмани трљају руке. Паја Билмез јавно прича по кафанама да ће ти сваке недеље доносити сланину и цигарете у затвор. Чланови некаквог „Покрета за слободни југоисток“ – све олош до олоша – састављају петицију коју намеравају да предају високом ревизору из ЕУ.

КАРАГАЋА: Високи ревизор! То је драгоцен податак. Морам јавити Карамарковићу да обрати пажњу на све високе странце. Где ми је мобилни. А откуд знаш да је висок.

МИЛИЈАНА: Јуче ми комшинка Драга гледала у шољу. Каже: „Милијана, ево иде ти високи гост са севера, носи лош глас и тегобу, али има овде у ћошку и прстен, то ће се сигурно твоја Маријана удати за путника. Убола сам после и жељу. И могу ти рећи да ми се жеља лепо отворила. Spreмај паре за свадбу.

КАРАГАЋА: Ако треба – нека се и уда. А паре нећу жалити. Под условом да ми их не одузме УБПОК. Шта ће јој, уосталом, фалити у Бриселу? Ионако стално прича да јој је досадно у овој забити. Али ти засад ћути. Не помињи јој тај прстен из шоље. Иди је доведи овамо да се договоримо шта нам је чинити. И нека угаси ону музику јер ми глава ионако пуца.

Музика се уџишава, Марија и Милијана излазе.

КАРАГАЋА: Слушај, кћери. Мало пре сам рекао мајци, а сада говорим теби. Сваког момента треба да дође инспектор из ЕУ. Нека дође, што да не дође, сви су овде добро дошли, ми смо познати по гостољубивости, него – транзиција је код нас тешка, нису баш све ствари цакум-пакум, па сам одлучио да инспектора сместим овде, код нас, да се човек осећа као код моје куће, а и да ми буде на оку док не решим субјективне и објективне тешкоће у општини. Вас две треба да се понашате европски. Хоћу да кажем, треба да будете слободоумне, да отворено причате о сексу, да браните права педера, црнаца, Индијанаца, Ескимима и делфина. Али нипошто немојте пушити. На дуван се у Европској унији попреко гледа.

МАРИЈАНА (усхићено): Долази инспектор! Супер! То ће нам мало разбити чамотињу. А пушити можемо и у клозету. Какав је? Је ли млад? Је ли леп?

МИЛИЈАНА: Боже, кћери, па у Бриселу су сви млади и лепи. То је Европска унија.

МАРИЈАНА: Нису сви, мама! Они који суде нашим ратним херојима су стари, ружни и зли.

КАРАГАЋА: Ма не лупетај! Нашим херојима не суде у Бриселу, него у Хагу. У другој земљи. Хаг је у Холандији, а Брисел је у... Где оно би?

МАРИЈАНА: У Белгији, ваљда.

КАРАГАЋА: Браво! И ја сам мислио да је у Белгији. Сад, свеједно. Слушајте пажљиво: рекао сам вам да се понашате европски, али сад вас упозоравам да морате изгледати лепо, али скромно, као наша Србија. Дакле, одмах да поскидате то злато с руку и вратова, а ти, Маријана, уместо тог брајтлинга има да ставиш неки кинески сат на руку. Ти, Милијана, колико по подне да поправиш та два кварна предња зуба, знам да се бојиш зубара, не бих те терао, али Европљани не подносе крезаве. Сматрају да су сви безуби криминалци или комунисти.

МИЛИЈАНА: Свашта! Да сам јуче умрла, не бих то никад сазнала. Код нас је обрнуто. Криминалци имају све здраве зубе, а поштени људи су крезави. Али ако ти кажеш, одмах ћу заказати код зубара.

МАРИЈАНА: Па, логично је то. Поштен свет нема пара за зубаре. А и не треба им. Ионако углавном једу попару.

КАРАГАЋА: Ћути, бре! Толике сам паре спискао на твоје студије у Београду, а ти не знаш да се ту не ради о томе ко шта једе. Здравни зуби су политичко питање. Милијана, љубави, пристави кафу и под хитно зови комшиницу Драгу, да нам погледа у шољу. Све је погодила. Боља је него Бија.

МИЛИЈАНА (окреће бројчаник): Па и Бији хонорарно гледа у шољу. (разговара телефоном) „Ти си, Драга! Хајде, сврати до нас на кафу. Јесте, и Антоније је ту. Ајде! Чекамо те.“ (спушта слушалицу) Нема већег ауторитета за гледање у шољу у Србији. Знаш ко је код ње долазио од београдских политичара?

КАРАГАЋА: Појма немам.

Милијана му се приближи и шајне нешићо на уво.

КАРАГАЋА (запањено): И он?

МИЛИЈАНА: И он!

КАРАГАЋА: И шта му је рекла?

МИЛИЈАНА: Потрефила је да ће његова странка на изборима добити 32, 4 посто гласова. После ју је (опет прошапће име) звао да пређе у Београд, да му буде саветник за спољну политику, али Драга није хтела.

МАРИЈАНА: Све наше најбоље глумице и певачице зову Драгу да им гледа у шољу. По десет дана је држе у Београду. По цео дан пију кафе. Пазе је ко најрођенију. Али Драга не воли публицитет. Изгубила би, каже, кафену видовитост када би се то много прочуло.

КАРАГАЋА: У праву је жена сто одсто. Ништа није добро кад се прочује. Сад ћемо да видимо, кад нам Драга дође, хоће ли се шта прочути. Ево је, звони, Маријана, дете, отварај врата.

Драга улази, Милијана доноси џезву и шољице. Једу ћевајчиће, љију виски и кафу, љуше као Турци.

ДРАГА: Па, како сте председниче? Јесте ли много заузети? Има ли посла? Хоће ли нам бити боље? Како стоји ствар са одбраном Косова?

КАРАГАЋА: Што се Косова тиче, ствар уопште не стоји лоше. Наштампали смо 350.000 мајица на којима пише КОСОВО ЈЕ СРБИЈА и поделили ли их деци и омладини. Сlike раздрагане дечице на барикадама обишле су свет. Осим тога, на вест о отцепљењу срушили смо пола Београда и тиме одаслали јасну политичку поруку: ако је Београд овако прошао, ви сад гледајте како ће проћи Приштина, једног дана кад се Срби сложе. Иначе, обавеза до обавезе, не знам кад сам се последњи пут честито наспавао. Нон-стоп неки састанци. Субјективне и објективне тешкоће. А сад на све то долази и неки инспектор из ЕУ. Не знам што се та Европска унија толико окомила на нас.

МИЛИЈАНА: Докони људи. Сити и пијани. Па сад мере дужину краставаца и паприка и исправљају криве Дрине. Антоније се залаже за улазак у Европску унију, али ја сам одлучно против. Свако треба да се узда у се и у своје кљусе. Свако треба да буде свој на своме.

ДРАГА: У праву си, драга. То би нас пре или касније довело до унијаћења.

КАРАГАЋА: Ето ти га сад! Тишина, море! Политика није за жене. То је мушки посао. Торочете да нећете у ЕУ, а понашате се као женетине из ЕУ. Гледајте ви своја посла! Не разумете се ви у геополитику. И ако уђемо у ЕУ, у шта сумњам, нећемо тамо дуго остати. Ми смо, бре, срушили Турско и Аустроугарско царство, а нећемо ту јебену унију!

МИЛИЈАНА: Богати, Драга, шта каже шоља.

ДРАГА (гледа у Карагаћину шољу): Секирација нека, чек да видим... Трошак, незвани гост. (Показује шољу Милијани) Видиш овде како се змија савила и само палаца? Није, богме, добро.

КАРАГАЋА: Има ли каквог инспектора?

ДРАГА: У шољи се не види шта је ко по професији. Може бити да је то овај незван гост.

КАРАГАЋА: Незван гост! Знаш ли ти колико ја имам незваних гостију сваки дан? Како да знам ко је од њих инспектор? Код мене сви долазе непозвани. Никога ја не зовем.

Чује се звоно на вратима.

КАРАГАЋА: Ето видиш! Никога нисам звао а неко звони на вратима. Маријана, дете, иди види ко је и реци му да нисам код куће. Немам сад времена за празне разговоре.

Маријана излази, ња се одмах враћа.

МАРИЈАНА: Дошли Земљак и Ордагић. Кажу – хитно је.

КАРАГАЋА: Нека уђу.

Земљак и Ордагић улазе.

ЗЕМЉАК: Необичан догађај!

ОРДАГИЋ: Добра вест!

ЗЕМЉАК: Одемо ти нас двојица после састанка код тебе у мотел „Јасен“...

ОРДАГИЋ: Хтели смо на ручак у мотел „Јавор“, али Земљак каже у „Јасену“ боље печење.

ЗЕМЉАК: Чекај, бре, да ја испричам! Ја сам га први видео.

ОРДАГИЋ: Можда си га ти први видео, али ја се боље изражавам. Пустите ме да испричам Антонију...

ЗЕМЉАК: Ма шта ту има да се лепо изражава. Нема ту много да се прича. Чињенице, буразеру, чињенице.

КАРАГАЋА: Тишина! Нека прича Ордагић. (Застане начас, погледа им у ноге) Је ли, море, што се вас двојица нисте изули? Па на шта вама личи кућа поштеног српског домаћина!? Па није вам ово друмска механа!

ОРДАГИЋ: Ама, Антоније, ствар је хитна, знаш да знамо сваки ред и да се изувамо и пред твојом канцеларијом, камоли пред твојом кућом. Али хитно је. Ево, изућемо се.

Почињу да се изувају.

КАРАГАЋА: Добро, ако је хитно, немојте се изувати. Али да се ово више не понови. Ордагићу, причај.

ОРДАГИЋ: Само што смо Земљак и ја сели и наручили печење и шприцер, низ стенице силази један млад човек...

ЗЕМЉАК: Одмах сам помислио – инспектор.

ОРДАГИЋ: Ама, заћути, да испричам.

ЗЕМЉАК: Па, рекао сам ти, види, Ордагићу, оног момка, оно би могао бити инспектор.

ОРДАГИЋ: Јесте, рекао си, па шта. Шта је онда било? Ко је разговарао са шефом сале? Ко се распитивао?

ЗЕМЉАК: Ти, брате.

ОРДАГИЋ: Ћути онда! Као човек од акције ја ти одмах кренем у акцију. Позовем на страну шефа сале Тозу, мунем му десет евра у џеп – то ће ми се ваљда признати као трошак – притиснем га уза зид и питам: „Је ли, Тозо, ко је овај младић?“

КАРАГАЋА: Што си му дао десет евра?

ОРДАГИЋ: Како што? Неће човек да бесплатно даје информације о гостима. То је пословна тајна. Каже ми Тоза – чудан неки тип. Дошао пре две недеље с још једним човеком. Изнајмили су апартман. Ништа не плаћају. Једу и пију на црту. Уопште не излазе у варош. Ако понекад и изађу, онда је то у глуво доба ноћи. Кад су у ресторану, стално нешто куцају по оним малим компјутерима.

КАРАГАЋА: Како изгледа?

ОРДАГИЋ: Исто као и ми. Одело „Черути“ и златни ролекс.

КАРАГАЋА: То је он! Гарантовано је он. А онај други мора бити државни секретар. Свака част, Ордагићу! Признаје ти се оних десет евра. Видиш ли како су се само притајили. Једу и пију на црту, чекају да се накупи велики рачун, онда ће тражити да плате, Тоза ће их жестоко одрати, неће им дати фискални рачун и одатле ће кренути да истражују даље, по институцијама система. У којој су соби одсели? Говори!

ОРДАГИЋ: У соби сто деветнаест.

КАРАГАЋА: У, сунце ти крваво! Сто деветнаест кажеш. Ствар је крајње озбиљна.

ОРДАГИЋ: Јесте. Соба сто деветнаест. Шта је сад проблем?

КАРАГАЋА: Како шта је проблем? Како се још може прочитати 119?

ЗЕМЉАК: Један – деветнаест или једанаест – девет.

КАРАГАЋА: Једанаести девети. Дан напада на Светски трговински центар. То је шифра, идиоте. Хитно морамо у мотел „Јасен“. Маријана, сине, узећемо твој голф четворку, незгодно је да идемо мерцедесима. Морамо да оставимо добар утисак. Ипак смо ми сиромашна општина. Вас две се лепо дотерајте. Средите гостинску собу. И пазите на понашање. Све мора да буде по европски. Све по европски...

Оглазе.

СЛИКА ЧЕТВРТА

Айаршман у мошелу „Јасен“. У айаршману ѿојриличан нерег, јер ја собарица збој неїлаћених рачуна више не уређује. Џо сеги у фошељи. На коленима лайшой.

ЏО (размишља наглас): Да није компјутерских игрица, полудео бих у овој вукојебини. Колико смо већ овде? Има сигурно десет дана. А ја већ два дана нисам јео. Ако се овако настави, јешћемо тек кад нас ухапсе. Под условом да у затвору буде хране. А све је могло бити другачије да се ауто није покварио и да се Боби није коцкао. Хајде, каже, да останемо неколико дана у овој паланци, да опељешим кулове на покеру, па ћемо после наставити за Грчку. Какви црни кулови? Кулови одавно немају пара за покер. Налетесмо на неке професионалце. Узели би нам и златне ролексе да нису провалили да су лажњаци. Да су нам узели и ролексе, тек бисмо онда најebали. Газда мотела нас још увек држи овде само због тих ролекса. Сигурно рачуна овако: златни ролекс не може да носи свако, можда ме ова двојица не лажу када кажу да чекају велике паре из иностранства с којима намеравају да отпочну посао овде. А ако им паре и не стигну – ту су два златна ролекса. Они ће покрити све трошкове. Али и газда је све више сумњичав. Хладан некако. Сав на дистанци. Собарица већ неколико дана не уређује собу. Пиће нам служе преко курца. Сумњам да нам у шанку, потајно пљују у кафе. Ех, што смо уопште икуда ишли из Београда! То је град с пуно могућности. Увек нешто искрсне. А ако и не искрсне, код кеве увек има клопа и спавање. Није ово земља за предузимљиве и талентоване људе, говорио сам ја то Бобију.

Улази Боби.

БОБИ: Шта си ми то говорио? И зашто причаш сам са собом? Јеси ли полудео?

ЏО: Још нисам, али само што нисам. Говорио сам ти, ако се сећаш, да не крећемо на овај пут. Онда сам ти говорио да не остајемо у овој селендри, па сам ти говорио да се не коцкаш.

БОБИ:Шта ако си говорио? Ти говорио, ја нисам послушао. Сад, шта је ту је. Снаћи ћемо се некако. Имаш цигару?

ЏО: Одакле ми. Јуче смо попушили последње пакло. Ваљда се тога сећаш?

БОБИ: Немој паничити! Имам идеју. Сутра је исплата пензија, опљачкаћемо банку, па правац Грчка. Све што нам је потребно јесу две најлон чарапе и дечији пиштољ. Малопре сам био у граду. Има дивних дечијих пиштоља. Изгледају као прави. За чарапе ћемо се некако снаћи.

ЏО: Идеја ти није лоша. Али ко ти гарантује да ће у банци бити пара? Осим тога, одакле нам паре за пиштољ? Знаш ли ти пошто је данас добар дечији пиштољ?

БОБИ: Појма немам. Сигурно је скуп. Не могу добро да размишљам кад сам гладан. Кад будем јео, нешто ћу већ смислити. Хајде, иди доле и види с оним мусавим шефом сале да нам донесе нешто за јело. Немој деловати покуњено. Буди одлучан. Дрзак. Ако почне нешто да кења, тражи књигу жалби. Угоститељи се боје те књиге као ђаво крста. Позови се на моје везе са политичарима у Београду.

ЏО: Шта да радим ако ми уместо ручка да књигу жалби?

БОБИ: Напиши нека се носе у пизду материну. И ти се носи у пизду материну. Не излази ми на очи без ручка.

СЛИКА ПЕТА

Шанк. Или кухиња. Тоза и Џо.

ТОЗА: О, добар дан!

ЏО: Добар дан. Имате ли гостију?

ТОЗА: Богу хвала, мотел је пун. Сви капацитети су попуњени. Само још да издамо ваш апартман, па смо на коњу. Јуче су долазили неки бизнисмени из Сврљига и морали су да спавају у фотељама на рецепцији. А људи пуни пара. Газда је био љут ко рис. Гостим, каже, ову двојицу, а још ни динара нисам од њих видео. А право да ти кажем, ни мени није право. Због вас двојице нам касне плате. Газда каже, кад она двојица измире рачун, онда ми се јавите. Добар ти тај сат.

ЏО: Није лош. Осамнаест карата. Васердихт. Ето, видиш. Теби плата касни, а газда ти ту, под носом. Шта мислиш колико треба времена да двеста хиљада евра стигне из Минхена? А знаш и сам како се Немци односе према српским парама и српској имовини.

ТОЗА: Ма разумем ја да треба времена. Него, зар ми ниси прошли пут рекао да паре стижу из Хамбурга?

ЏО: То ти је рекао господин Боби. Њему паре стижу из Хамбурга, а мени стижу из Диселдорфа. Чим дођу, крећемо у посао. Отворићемо фабрику Диорове одеће. То ће препородити ову варош.

ТОЗА: Ма шта кажеш, Диорове? Ако буде тако, да ми запослите ћерку. Честита девојка. Свашта зна да ради. Сама себи шије хаљине од своје четврте године.

ЏО: Такве нам требају. Рачунај да је то завршена ствар. И за тебе ће бити посла, ако си заинтересован. Фабрика ће имати ресторан друштвене исхране. Хајде, сад, донеси нам неки ручак. Па ћемо причати кад за то буде време.

ТОЗА: Средићу нешто. Видим ја да сте вас двојица озбиљни пословни људи. По цео дан нешто радите на компјутеру. Ама газда је човек неповерљив. (тишим гласом) Рекао ми је да ће вас, не платите ли сутра рачун, пријавити председнику општине.

ЏО: Зашто председнику општине? Ваљда полицији.

ТОЗА: Ма каквој полицији, не бави се полиција овде таквим стварима, имају ти људи своја посла. Председник општине је овде бог и батина. Све држи под контролом. С друге стране, председник је у неку руку и лично оштећен. Половина мотела је у његовом власништву.

ЏО: Чудна варош. Па добро, замислимо на тренутак да ми паре никад не добијемо, што је наравно бесмислица, паре само што нису стигле, како би нас, рецимо, у том случају председник казнио. Затвором?

ТОЗА: Каквим затвором. Код нас у затвор иду поштени људи. С пропалицама се поступа другачије. Пре три године, одсео овде неки коцкар, најпре му ишла карта и плаћао рачуне, после му крене лоше, није имао паре да плати рачун. И најебао човек.

ЏО: Како најебао, црни Тозо?

ТОЗА: Гадно, буразеру.

ЏО: Шта су му радили?

ТОЗА: Боље да не питаш, али кад си већ навалио рећи ћу ти. Најпре су му ударили педесет батина по голој гузици наред варошког трга, па су га посули катраном и перјем и на крају је морао да копа канале, цепа дрва и да пере судове све док није отплатио дуг. Тек су га прекјуче пустили да иде. Сенка од човека.

ЏО: Па колико је био дужан кад је целе три године морао да ринта?

ТОЗА: Много! Сто евра. Ајд сад горе, послаћу вам нешто за јело.

Тоza замиче за шанк.

ЏО (за себе, рачуна): Десет преноћишта у апартману, двеста седамдесет вискија пута два и по евра, три печена јагњета од по тридесет кила пута петнаест евра кило, печене кокошке, шунка, ћевапчићи, ручкови, вечере, сокови... две хиљаде и сто двадесет четири евра. Најebали смо! Најebали смо начисто.

СЛИКА ШЕСТА

Айаршман. Боби. Џо.

БОБИ: И шта кажеш – ударили човеку педесет батина по туру, посули га катраном и перјем и после тога три године радио да исплати дуг од сто евра?

ЏО: Тако ми је Тоza рекао.

БОБИ: Срамота! И ми хоћемо у Европску унију. Па ово је, човече, средњи век. Какви морони. Ух, што бих волео да им се најeбем мајке.

ЏО: Пре ће бити да ће се они нама најeбати мајки.

БОБИ: Знаш како кажу Американци: „тинк позитив“. Немој да падаш у депресију. Нешто ће се већ догодити, имам осећај да хоће. Сврби ме леви длан и звони десно уво. Никада то не омане. Горе главу! Извући ћемо се ми из ове буле.

Ошварају се враћа айаршмана и невидљива рука убације у собу њослужавник с два њарчеића хлеба, две њашише, две црвљиве јабуке, њола лишра млека у шешраику и цедуљом на замашћеном њаиру. Џо ошвара њашише, оне сшаринске које се ошварају њаишн-ножом, а Боби чиша њоруку.

БОБИ: „Ово ти је задње овде. Не платиш ли до сутра у подне, јебаћу ти мајку мајчину“.

ЏО: Је л’ видиш? Шта сам ти рекао? Јебаће нам мајку.

БОБИ: Каква сељачина! Намажи нам те паштете на хлеб.

ЏО (гледа у дно конзерве): Овде пише да је рок трајања истекао 1957. године.

БОБИ: Само ти мажи. Морам нешто да поједем да бих могао да размишљам. (загризе залог-два) Ето, чим сам се мало заложиио, одмах сам постао креативан. По подне ћу продати ролекс и за те паре купити дечији пиштољ и пар женских чарапа. Ух, како је одвратна ова паштета! Јеси ли сигуран да јој рок трајања није истекао 1857?

ЏО: Сигуран! Овде лепо пише: рок трајања 23. XII 1957.

БОБИ: Добро, носи доле овај послужавник и гледај шта се ради у ресторану. Можда наиће неко познат ко нам може помоћи у овој ситуацији.

Џо оглази са њослужавником.

БОБИ: Ее, наопако. Каква је стока овај кафеџија. Одмах хоће да ме тужи. Шта да радим ако ме заиста пријави председнику општине, а овај ми одрапи педесет батина,

поспе ме катраном и перјем и осуди да четири године перем судове? То ће се пре или касније прочути по Београду и остаћу без репутације. Еј, каква куловска земља. Нема овде места за људе са визијом и лепим манирима. Само паре, паре и паре! Гнушам се таквих људи. Мука ми је од таквих типова, па то ти је.

СЛИКА СЕДМА

Куцање на вратицама. Улази Тоза носећи њог мишком убаша Радаковића са све абажуром на љави. Посијавља Радаковића у ујао ајарџимана. Сав је задихан.

ТОЗА: Мрачно вам је овде, па ко велим да вам мало осветлим. Пред вратима је председник општине. Љубазно вас моли да га примите.

БОБИ (скаче из фотеље, панично): Председник!

ТОЗА: Да, председник. И још двојица угледних грађана, господа Земљак и Субашић.

БОБИ: Па нека уђу.

Карагаћа и Земљак улазе, Субашић вири иза ошворених вратица.

КАРАГАЋА (чита са папирића): Велкомен дарлинг гест. Ин д нејм ов оур муниципалити...

БОБИ: Зашто причате енглески? Говорите српски да вас сви разумемо.

КАРАГАЋА: Ви говорите српски?

БОБИ: Наравно!

КАРАГАЋА (за себе): Ала је премазан, мамицу му његову, одлично говори српски. (гласно) Добро нам дошли! Добро нам дошли! Земљак, дајде леб и со.

Субашић ошвару акџен-џашну у којој се налази џојача и чанак соли.

КАРАГАЋА: Изволите, послужите се, хлеб и со су израз традиционалног српског гостопримства.

Боби умаче хлеб у со.

БОБИ: Добра вам ова со. Него, имате ли ви нешто конкретније?

СУБАШИЋ (улази у апартман, вади пршту из унутрашњег џепа): Имам ја мало печенице, па ако је по вољи, нарезаћу.

КАРАГАЋА: Нарези, наравно, да се мало заложимо. Ево, драги господине...

БОБИ: Боби.

КАРАГАЋА: А цењено презиме?

БОБИ: За сада само Боби.

КАРАГАЋА (за себе): Каква дипломатичност. Каква конспирација. Каква германска хладнокрвност. Нек нам је бог у помоћ с оваким. (наглас) У праву сте, за сада је доста и Боби, па кад се боље упознамо...

БОБИ: А ваше цењено име?

КАРАГАЋА: Е, баш сам глуп, нисам се представио. Антоније Карагаћа, председник општине. Баш сам данас са сарадницима кренуо да обилазим општину, да уочавам неправилности и да их на лицу места исправљам. Ми то радимо сваки други дан. Нарочито обраћам пажњу на третман гостију и путника у пролазу. То је веома битно. Знате, кад неко понесе лоше успомене после боравка у нашој вароши, љага пада на

све нас, не само на оне крајње ретке који се лоше опходе према странцима. Такве појаве сасецам у корену. Сви знају да сам ја строг али правичан.

БОБИ: Чуо сам то. Дobar глас се далеко чује. Мене што се тиче, нећете имати потребе за строгошћу. Све ћу платити. Новац само што ми није стигао. Али да знате, нисам задовољан услугом у овом мотелу. Храна скупа, а неукусна. Соба – погледајте само какав је неред. Има и стеница. И пацова. Испод свих европских стандарда!

КАРАГАЋА: Свашта! Неколико дана нисам обилазио мотел „Јасен“ и све отишло дођавола. Платиће ми то онај хохштаплер. Дозволите ми да вам као угледном госту наше вароши понудим да пређете у једну лепу, проветрену кућу. Без пацова и стеница. Ма... ни мува нема!

БОБИ: Не долази у обзир! Знам ја шта значи „лепо проветрна кућа“. То је затвор, а ја затворе не волим. Уопште, откуда вама право? Ја ћу да потегнем своје везе у Београду, ма шта у Београду – у Бриселу. У Стразбур ћу да идем ако затреба.

КАРАГАЋА (успаничен, сам за себе): Помози Света Петко. Ево га, већ помиње европске стандарде, Брисел и Стразбур. А сигурно зна да је затвор банкротирао и да је сад тамо кинеска робна кућа. (гласно) Драги господине, какав затвор, то код нас више и не постоји. Одавно смо ми то превазишли. Ми смо демократска земља. Наши затвореници казне служе код својих кућа. Носе лепе наруквице. Мора да су вам ситни трговци напричали пуно лажи о нама. Ја их донекле разумем. Не воле да плаћају порезе, а морају...

БОБИ: Оставите ви те приче. Нећу да идем. Можете позвати и интервентну бригаду. Написаћу ја извештај о свему што се овде догађа, а нарочито ћу нагласити флагрантно кршење људских права.

КАРАГАЋА: Немојте, господине, Боби тако вам бога! Немојте ме упропашћавати. Ако је понеко ситно људско право некада случајно и повређено, учинићу све да то исправим. Смилујте се! Имам жену и ћерку.

БОБИ: Ваше брачно стање је ваша ствар. Нећу у апс и готово!

КАРАГАЋА: Уби ме оскудица и сиротиња. Знате колика је државна плата? Јад и беда. А и она стално касни. Ако сам шта од кога и примио, то је било нешто сасвим незнатно – нешто за јело, понеки златан сат или неколико „Черути“ одела. А што се тиче онога инжењера који се овде коцкао, па направио дугове, чиста је лаж да сам га ишибао на тргу, посуо катраном и перјем и на крају га натерао да три године цепа дрва и пере судове, то је чиста лаж. Ја овде имам пуно непријатеља, знате. Ми Срби јесмо небески, али смо и поган народ. Уверавам вас да је све измишљотина. Ствар је управо супротна: ја сам том коцкару нашао поштен и добро плаћен посао. Пре неки дан је отишао из вароши. У сузама смо се растали.

БОБИ: О чему ви то? Какве ја везе имам са златним сатовима, коцкарима и поганим небеским народом. Мене шибати не смете. Још мање ме смете терати да перем судове и да копам канале. Рекох већ: платићу, па после пут под ноге, а ви гледајте шта ћете и како ћете.

КАРАГАЋА (за себе): Опасан тип. Не можеш ни од куда да му приђеш. Премазан свим бојама. Покушаћу, па шта буде. (наглас) Драги, господине Боби, молим вас немојте помињати новац. Знамо ми овде да је бриселска администрација спора. Док вам

дознаке не стигну, ја ћу вам радо изаћи у сусрет. Моја је дужност да будем гостима на услузи.

БОБИ: Па, добро. Прихватићу омању позајмицу, ако баш инсистирате. Једно три хиљаде евра ће завршити посао.

КАРАГАЋА (Земљаку): Изброј четири хиљаде евра. Одмах!

Земљак, црвен од беса, броји њаре. Даје их Бобију. Боби њакође броји.

КАРАГАЋА (за себе): Ух, хвала богу. Паре је узео. А мене ништа није коштало. Можда ће с овим нешто моћи и да се уради.

БОБИ (још увек броји паре): Џо! (Џо улази) Зови овамо Тозу. А што ви, господо, стојите? Седите, молим вас. Раскомотите се.

КАРАГАЋА: Можемо ми и стојећи.

БОБИ: Ама седите! Ја сад потпуно видим искреност ваших душа и дубину ваше предусретљивости. А ја био помислио нешто сасвим друго. Шта да радимо, таква су времена. Неповећење је опште.

КАРАГАЋА: А реците ми, куда после идете, мислим кад завршите посао у нашој вароши?

БОБИ: У Грчку. Па после у Брисел.

КАРАГАЋА: Светски људи. Благо вама. А ми остајемо да се мучимо у овој селендри. Не жалим се, не жалим се, све за добробит отаџбине. Не очекујем никакву награду. Тешка су времена... Него, ова соба канда је мало влажна.

БОБИ: Влажна је. А има и стеница и пацова.

КАРАГАЋА: Могу ли вас онда нешто замолити?

БОБИ: Само изволите.

КАРАГАЋА: Непријатно ми је, бојим се да се не увредите.

БОБИ: Само ви изволите, па ћу видети да ли да ћу се увредити.

КАРАГАЋА: Ја, ето, имам скромну кућу, па сам мислио да за вас и за вашег пријатеља одвојим цео један скроман спрат где ћете имати приватност и мир да пишете своје извештаје.

БОБИ: Драге воље прихватам вашу понуду.

КАРАГАЋА: Појма немате колико ми је мило. А колико ће тек бити мило мојој жени и мојој ћерци. Оне су светске даме. Јако су образоване и воле друштво образованих и углађених људи.

БОБИ: Биће ми велико задовољство да упознам те светске даме.

Улазе Џо и Тоза. Субашић извирује за њима.

ТОЗА: Звали сте ме.

БОБИ: Види тамо шта имам да платим.

Тоза вади ролну њаира, огмошава је и хоће да чиша.

БОБИ (вади паре): Немој ми ништа читати. Знам ја шта сам попио и појео. Реци суму.

КАРАГАЋА: Ма, драги господине, оканите се те ситнице. То ћу ја решити. (Този) Марш, напоље, ја ћу то видети с газдом.

БОБИ: Ма, у праву сте. Каква је била услуга и не заслужују да им човек плати.

СЛИКА ОСМА

Карагаћа, Боби, Земљак.

КАРАГАЋА: Ако желите да разгледате неке установе у нашој вароши, на пример, болницу, обданиште или тако нешто...

БОБИ: А шта тамо има да се види?

КАРАГАЋА: Па тако... Да видите да ли је све по европским стандардима.

БОБИ: Па, наравно, драги господине. Зато смо овде.

ЗЕМЉАК: Затим, наравно ако хоћете, можете обићи и школу и затвор. БОБИ: Затвор? Не пада ми на памет! То је одвратно место. Надам се да добро поступате са затвореницима и да никакве тортуре нема.

ЗЕМЉАК: Ма каква тортура. Нема ни затвореника. Сви су код својих кућа. Добију наруквицу и служе казну. Молим да то унесите у извештај.

БОБИ: Па добро, онда да пођемо.

КАРАГАЋА: Ти, Земљак, узми такси. Биће нам тесно у мом малолитражном голфу. Стани! Треба да напишем поруку својој жени Милијани. Да јој дам нека упутства. Шта да набави. И тако то. (Бобију) Да неким случајем немате парче папира.

БОБИ: Имам ову цедуљицу. Сва је мусава и замашћена.

КАРАГАЋА: Нема везе. Опраће је моја Милијана. Вредна је она жена. Права српска домаћица. (Пише користећи Земљакова леђа као подлогу. Онда се обраћа Џоу.) Ти, момак, спакуј господинове и своје ствари, па правац код мене кући. Сви знају где живим. Узми такси да се не умараш, а таксисти кажи да те ја шаљем да ти случајно не би наплатио. Хајд', сад! Живље! Идемо, господо.

СЛИКА ДЕВЕТА

Милијана и Маријана. Гледају кроз прозор.

МИЛИЈАНА: Нико не долази... Да нешто није по злу кренуло?

МАРИЈАНА: Ма јок, мама, мора да су се запили негде. Мушка посла.

МИЛИЈАНА: Не каже се „јок“ него „не“. Немој да ти се то случајно омакне пред инспектором. Шта ће човек мислити о нама.

МАРИЈАНА: Ено га неко иде. (разочарано) То је Земљак.

МИЛИЈАНА: Јесте Земљак. (отвара прозор и виче) Брже, море, шта се вучеш! Где су остали? Шта кажеш...? Хладан ко шприцер и строг. Ауу, мајко моја! Где ми је муж, чујеш ли ти мене?

Улази Земљак. Сав задихан.

МИЛИЈАНА: Говори, човече, каква је ствар?

ЗЕМЉАК: Дај ми чашу воде и коцку шећера да се повратим.

МИЛИЈАНА: Маријана, сине, донеси чика Земљаку воду и шећер. А ти причај.

ЗЕМЉАК: Ево, човек ти послао писамце. Инструкције.

МИЛИЈАНА: Какав је инспектор? Како изгледа? Како је обучен?

ЗЕМЉАК (пије воду): У почетку је изгледао страшно. Ноге су ми се биле одсекле. До чекао нас је онако с висока, хладно и одмах почео да ређа неправилности на које је наишао у мотелу. Те пацови, те стенице, те ово, те оно, одмах смо видели да с њим нема шале. Намерно ништа није плаћао да би видео како ће реаговати хотелска менаџерија...

МАРИЈАНА: Каква менаџерија, чика Земљак? Није ваљда и менаџерија стигла у мотел?

ЗЕМЉАК: Ма оно, директор, управа, рачуноводство.

МАРИЈАНА: А менаџмент?

ЗЕМЉАК: Па то сам и рекао. Менаџерија.

МИЛИЈАНА: Не прекидај човека, Маријана! Настави Земљак.

ЗЕМЉАК: Рекао је Антонију да он, инспектор, у затвор неће да иде. Што значи да зна да је у затвору отворена кинеска робна кућа. Кажем ти, премазан свим бојама. Ко зна колико је он вароши до сада завио у црно. Ко зна колико је општинских елита отерао у Забелу. Ко зна колико земаља због његових извештаја није ушло у Европску унију. Јебен играч.

МИЛИЈАНА: Не говори тако пред дететом.

ЗЕМЉАК: Извини, Маријана. Нећу више. Сад су отишли да обиђу неке установе. Не знам шта ће бити.

МАРИЈАНА: Како изгледа? Је ли млад? Средовечан? Стар?

ЗЕМЉАК: Па – како кад. Кад је осоран, рекао би човек да има седамдесет година. Помало личи на нашег покојног председника Тита. Кад се мало раскрави, рекао би човек – балавац, али опет говори као сионски мудрац. Сваки пут кад га погледаш изгледа другачије. Кад ћути, не можеш му одредити године. Скрозира те начисто.

МИЛИЈАНА: Је ли плавушан или је црн?

ЗЕМЉАК: Ни једно ни друго. Коса таласаста, црвенкаста, као у Тита, боже ме прости.

МИЛИЈАНА: Чек да видим шта ми је Антоније написао. (узима цедуљицу) „Ово ти је задње овде. Не платиш ли до сутра у подне, јебаћу ти мајку мајчину.“ Куку, мајко моја, шта је Антонију? Шта да платим?

ЗЕМЉАК: То је писано на некој цедуљици. Окрени с друге стране. И пази, поручио ти Антоније да цедуљу опереш. Видиш каква је масна и мусава.

МИЛИЈАНА: Ух, умало не падох у фрас. Дакле... „Спреми горњи спрат за важног госта, оне нераспаковане телевизоре, заплењену робу и DVD-плејере пренесите у подрум. Накупуј најбоља пића која нађеш. У ствари, немој куповати. Реци нека ставе на мој рачун, па ћу ја то средити. На куково лето. Хоћу да кућа блиста. Маријана нека не пушта ону црначку музику него нека свира Моцарт или Бах. Остај здраво! Твој Антоније.“ Маријана, сине, узми ову цедуљицу и стави је у машину за прање веша.

ЗЕМЉАК: Ајд, сад, здраво. Одох ја. Имам још пуно посла да обавим.

СЛИКА ДЕСЕТА

Милијана и Маријана. У нелижеу. Размишљају како да се обуку. Прећурају њо гардероби.

МИЛИЈАНА: Антоније је рекао да морамо изгледати и светски и лепо. Шта мислиш да обучем ову роза сукњу, зелену блузу и да ставим црвену ешарпу?

МАРИЈАНА: Побогу, мама, па роза не иде с твојим годинама!

МИЉАНА: Којим годинама, роспијо ниједна?! Ја сам жена у најбољим годинама. Шта ћеш ти да обучеш?

МАРИЈАНА: Ја бих овај црни кожни минић, мрежасте чарапе и црвени топ.

МИЛИЈАНА: У том минићу ти се виде гаће. Знаш да ти је Антоније забранио да га носиш по вароши.

МАРИЈАНА: Па, ако баш хоћеш да знаш, у Бриселу, и уопште у Европи, девојке ни не носе гаће.

МИЛИЈАНА: Па да, што да се муче да их сваки час скидају. Сиктер море, двоје гаће да обучеш, јеси ли чула?!

МАРИЈАНА: А да обучем унтерцигер, сељанчуро једна неопевана?!

МИЛИЈАНА: Ко сељанчуро, дабогда те попрело млеко којим сам те отхранила!

МАРИЈАНА: Серем ти се на млеко! Ништа није ваљало! Више је било као јогурт.

МИЛИЈАНА: Куку, антихрист, на млеко ми се сере! Куку...

Почујају се за косе, ойшија вика и цика.

СЛИКА ЈЕДАНАЕСТА

Џо и Караџаћин момак Мијо (истји плумац који иџра угбаша).

ЏО: Где да ово носим?

МИЈО: Горе, уз степенице, па на други спрат.

ЏО: Чекај да се мало одморим. Тежак овај кофер ко црна земља. А стомак празан.

МИЈО: Кад ће да дође тај твој инспектор?

ЏО: Какав инспектор?

МИЈО: Па, господин с којим сте дошли.

ЏО: Е, мој прика, није ти он никакав инспектор. Он инспекторе очима не може да види.

МИЈО: Па шта је, побогу, брате?

ЏО: Он ти је, буразеру, велика зверка.

МИЈО: Толико сам и ја схватио јер је велика пометња овде настала због његовог доласка. Како су се само били устумарали! А и прпа их нека ухватила.

ЏО: И треба да их ухвати. Него, реци ти мени, да нема овде нешто да се поједе?

МИЈО: Е, вечера за господу још није готова, а мени су рекли да ћеш ти с њима јести.

ЏО: Има ли шта готово?

МИЈО: Пасуљ са сланином.

ЏО: Дај ти мени тог пасуља. И једну љуту папричицу. И однеси горе овај кофер, не било ти заповеђено. Хајде, љуби те Џо.

СЛИКА ДВАНАЕСТА

Кабинеџи председника ойшијине. Улазе Караџаћа, Боби, Земљак, Ордаџић, Карамарковић. Цијановић и Субашић у џиџамама. Сегају за сџо џрејун хране и џића. Сви џриџиџи и у добром расџоложењу.

БОБИ: Одавно нисам видео уредније установе, а обишао сам хиљаде и хиљаде градова. Свугде се види јасна визија. Свугде се осећа чврста рука. Задовољан сам, господо, задовољан.

КАРАГАЋА: Па знате, у другим варошима градоначелници и директори углавном воде рачуна о свом интересу, па зато градови и пропадају. Код мене је све другачије. Рад, рад, рад и само рад. И самоодрицање. Па да нисам толико успешан не бих већ двадесет и пет година био председник општине.

БОБИ: Храна у болници је, рецимо, била изванредна. Да ли исту такву дајете болесницима?

ОРДАГИЋ: Још и бољу. Они су болесни, па им треба јача храна.

БОБИ: Па, резултати су видљиви. Пословица каже да здравље улази кроз уста и заиста сам се уверио да је тако. Не памтим кад сам видео здравије болеснике. Неки су се, видим, оженили и добили децу у болници. Баве се занатима. Имају спортски клуб. Средили живот. Народ који има такве болеснике, не треба да брине за своју будућност.

ЦИГАНОВИЋ: Ево, ја сам већ двадесет година болестан од неке непознате и неизлечиве болести, али у болничкој соби проводим најмање времена. Рано ујутру одлазим на посао, после имам разне друштвене обавезе и тек око поноћи примим инјекцију, попијем таблете и одлазим у кревет.

СУБАШИЋ: Мој случај је сличан. Дужност на првом месту, а лечење у слободном времену кога имам јако мало. Да није тако, одавно бих се ја излечио.

БОБИ: Нисам видео ниједног тежег болесника. Знате, они изнемогли, жути, са цевчицама у венама, прикључени на апарате.

КАРАГАЋА: А, таквих ми немамо. Било их је раније. Пре демократије. Али то је давна прошлост. Ми чак немамо ни апарате и цевчице. Нудили нам из Министарства здравља, а ми смо то одбили. Нека то дају онима којима је потребније. Код нас, господине, ретко ко и умире. Осим, разумљиво, из патриотских разлога, на бојном пољу. Не памтим кад је неко овде умро природном смрћу.

КАРАМАРКОВИЋ: Па, нађе се понеко. Мој деда је, рецимо, умро претпрошле године.

ЦИГАНОВИЋ: Јесте, али је претходно био тешко рањен у злочиначком НАТО бомбардовању.

СУБАШИЧ (Цигановићу, тихо): Не помињи НАТО бомбардовање. Можда је и овај учествовао у њему.

БОБИ: Но, добро. Реците ви мени, има ли овде код вас какве забаве? Може ли се негде одиграти партија покера, па после отићи у неки ноћни клуб с Украјинкама и Молдавкама, знате на шта мислим? Мало провода после напорног дана никада није наодмет.

КАРАГАЋА (за себе): Све зна, мамицу му његову. Навлачи ме на танак лед. (Гласно). Сачувај ме боже, нема тога код нас! Нисмо ми од те феле. Ми смо вредни, породични људи. Ја, на пример, карте нисам у животу узео у руке. Појма немам ни шта је то покер. Чак сам жени и ћерци забранио да отварају пасијанс. А ноћни клубови! Шта ће нама ноћни клубови? По цео дан ринтамо, па лежемо јако рано. Одмах после другог Дневника РТС-а. Није за нас ноћни живот, господине.

БОБИ: Е, ту нисте у праву. Ако хоћете у Европску унију, морате имати ноћни живот, морате имати коцкарнице и јавне куће. Монотono је без тога.

ЦИГАНОВИЋ: Па кад је већ тако, можемо специјално за вас организовати ноћни живот, а нашла би се и нека Украјинка или Молдавка.

БОБИ: А, не! Немојте се због мене деранжирати. Ја сам ионако у пролазу. А и не желим да кварим ваше обичаје. Наздравље, господо!

СВИ: Наздравље!

СЛИКА ТРИНАЕСТА

Дневни боравак у Караџаћиној кући. Боби, Караџаћа, Милијана и Маријана. Боби је љриийи, али весео. Караџаћа на жеравици. Даме се љренемажу.

КАРАГАЋА: Дозволите да вам представим своју жену Милијану и ћерку Маријану која студира менаџерију на Универзитету МЕГАБАЈТ у Београду.

МАРИЈАНА: Тата, менаџмент студирам.

БОБИ: Велико ми је задовољство. Дивно је упознати две тако шармантне и лепе даме. Драги Карагаћа, ви сте срећан човек! Просто се не зна ко је овде мајка, а ко ћерка!

КАРАГАЋА: Хвала, хвала! И ја их понекад једва разликујем.

МИЛИЈАНА: Нама је још веће задовољство да у наш дом угостимо једног тако углађеног и светског господина као што сте ви.

БОБИ: Немојте, молим вас. Моје задовољство је веће.

МАРИЈАНА: Е, баш није. Наше је веће. Ви често сусрећете лепе жене, а ми јако ретко имамо прилику да се дружимо с људима из високог друштва. Уосталом, ви ћете брзо отићи из ове забити, а ми остајемо у чамотињи. Молим вас, не поредите наше задовољство с вашим.

БОБИ: Па, кад је тако, нека вам буде! Потпуно сте у праву. Па, како сте? Шта радите?

МАРИЈАНА: Ето, баш сам, пре него што ћете доћи, мастурбирала у својој соби уз звуке Шопенове музике и сањарила о томе да се удам за хомосексуалца и да после венчања усвојим једно слатко, мало црнче.

БОБИ: Како је то само узвишено и романтично!

КАРАГАЋА (суздржава бес): Увек смо је васпитавали у духу расне, интернационалне, класне, верске и родне толеранције.

МИЛИЈАНА: Врло рано је постала свесна своје сексуалности. Од малих ногу је нагињала феминизму.

БОБИ: Поменућу то у извештају. Има ли шта да се попије овде?

КАРАГАЋА: Боже, како сам се спетљао све у жељи да вас што боље угостим. Како да нема! Има од птице млека! Извољевајте. Милијана!

МИЛИЈАНА: Шта је по вољи?

БОБИ: Виски неки... И леда. И киселе воде.

МИЛИЈАНА: Одмах. Да, можда, нећете кафу? Имам ту у близини и једну комшинку која одлично гата у шољу.

БОБИ: Може и кафа. Али гатање – то не. То је празноверје.

КАРАГАЋА: Стално јој то говорим, али не вреди. Женска посла.

МАРИЈАНА: Па, причајте нам, како је у Бриселу? У Паризу? У Лондону?

БОБИ: Шта да вам кажем. Све је ужурбано. Много се ради, али се лепо и проводи. Светла се никада не гасе. Све је ужасно скупо, али ми имамо пуно пара, а роба је провласна. Тако, после посла, идем у куповину, купим неколико одела, неколико Диорових кравата, па после право у позориште где наступају све саме светске звезде. Ево, на пример, пре него што сам дошао овамо гледао сам преведени комад једног вашег аутора, Душана Ковачевића, у коме је главну улогу играо Џон Вејн.

МИЛИЈАНА: Џон Вејн, господе боже! Гледала сам га као девојка у каубојским филмовима. А ви сте га видели живо.

БОБИ: Чуј – видео. Причао с њим. После представе, на пријему који је приредио председник републике. „Где си, Боби, стари момче?“, рекао ми је Џон, а ови из високог друштва да пукну од муке!

МАРИЈАНА: Зар је Џон Вејн још жив? Као да сам читала негде да је умро.

БОБИ: Чиста глупост, млада дамо. Знате шта се све пише по таблоидима. И за мене су у неколико наврата написали да сам погинуо у саобраћајној несрећи или да сам скочио с моста у Сену. Па ево ме – жив и здрав! Као и Џон.

МАРИЈАНА: Познајете ли још неког глумца?

БОБИ: Нема кога не познајем. Не знам само оне анонимне. Али њих и овако нико не зна. Знате, и ја сам у младости помало глумио. Играо сам у неколико филмова. Али после сам се посветио дипломатској каријери.

МИЛИЈАНА: То је паметан потез. Глумци много пију и често се разводе.

МАРИЈАНА: Ви сигурно и пишете?

БОБИ: Како да не! Али ништа не објављујем. Знате, данас сви пишу. Штампало сам неколико књига под псеудонимом – „Љубавник леди Четерли“, на пример – али сам и од тога одустао. Никакве паре, а терет велики. Сабрана дела ћу објавити после смрти.

МАРИЈАНА, МИЛИЈАНА: Ви сте написали „Љубавника Леди Четерли“?

БОБИ: Да, да! Под псеудонимом.

МИЛИЈАНА: Па та књига нам је омиљена лектира. Мислим да сам је прочитала најмање тридесет пута.

БОБИ: Онда знате шта сам хтео да кажем.

МИЛИЈАНА (хихоћући се): Па, наравно.

МАРИЈАНА: Ја сам „Љубавника“ читала педесет пута. Ја још боље знам шта сте хтели да кажете.

БОБИ: Па, наравно. А сада, даме, молим да ме извините. Јако сам уморан. Одспавао бих мало да после могу бистре главе почети да пишем извештај.

КАРАГАЋА: Свакако. И ја ћу мало одремати. Милијана, одведи госта на спрат, опери му ноге, распреди му кревет и нареди да у кући буде мртва тишина. Лепо се одморите. Ако шта треба, ту смо.

СЛИКА ЧЕТРНАЕСТА

Боби и Милијана. Боби сеги на кревету. Милијана му њере ноге.

БОБИ: Ако вам није тешко, после ми измасирајте стопала. Цео дан штрапацирам. И волео бих да пређемо на „ти“. Ово „ви“ ми је некако отуђено, некако ме удаљава од ваше заносне близине.

МИЛИЈАНА: Радо ћу вас измасирати. А не могу да пређем на „ти“. Васпитање ми не дозвољава. А ни поштовање према вама. „Ти“ је исувише интимно. Уосталом, не знам како би то прихватио мој муж. Он је препотентан и зато је јако љубоморан.

БОБИ: Да нисте хтели да кажете – импотентан?

МИЛИЈАНА: Је л' то оно кад не може...? Знате.

БОБИ: То је то.

МИЛИЈАНА: Е, онда је то. Али немојте о томе писати у оном вашем извештају.

БОБИ: Сачувај, боже! То је драгоцен информација, али није од јавног значаја.

МИЛИЈАНА: Ево, ноге опране, сад можете да се одморите као човек. Одох ја.

БОБИ: Ма чекајте, куд сте навалили, нисам баш толико уморан. Седите овде поред мене, да мало попричамо.

Милијана седне, Боби је зајрли. Милијана се бајају ојуре.

МИЛИЈАНА: Немојте, молим вас, ја сам поштена жена. А може нас неко и чути.

БОБИ (повлачи Милијану на кревет): Ко је рекао да сте непоштени? А шта има лоше да се чује? Причаћемо о позоришту, о књижевним вечерима, о модним ревијама...

МИЛИЈАНА: Угасите онда светло.

Свећло се јаси. Чују се уздаси, звуци скидања одеће.

БОБИ: Шта је ово?

МИЛИЈАНА: Појас невиности. Јесам ли вам рекла да је Антоније препотентан и љубоморан.

БОБИ: Ето ти га сад. Какав морон!

МИЛИЈАНА (мазно): Али имам ја резервни кључ. Кришом сам га нарезала кад сам чула да долазите.

БОБИ: Откључавајте.

МИЛИЈАНА (чује се звекет): Откључано. Ах, ох, ух... И немојте, молим вас, ништа помињати у извештају... Је л' нећете... ааахх, ох, ууух, охо-хо!

СЛИКА ПЕТНАЕСТА

Дневни боравак у Караџиној кући. Караџа, Земљак, Ордаџић, Карамарковић, Цигановић, Субашић. Сви љуше. Ајмосфера најеша.

ЗЕМЉАК: Је л' још спава?

КАРАГАЋА: Изгледа да још спава. Мало пре сам на прстима отишао до његових врата да послушнем шта се збива, кад имадох шта и чути. Прича у сну.

ОРДАГИЋ: Шта прича?

КАРАГАЋА: Свашта. И ништа није добро.

КАРАМАРКОВИЋ: Па шта? Говори!

КАРАГАЋА (вади цедуљицу): Све сам записао. Неће нам ово, браћо, изаћи на добро. (чита) „Дупе ћу да вам померим. Прво ћу да вас карам спреда, а потом згуза. А пре тога, има да ми попушите. Одавно вас нико није честито карао, види се то. Баш сте се опустили... Биће лома! Биће вриске. Биће куку и леле!“ И све тако нешто, ништа добро.

ЦИГАНОВИЋ: Је л' се то на нас односи?

КАРАГАЋА: Јок, односи се на моју жену Милијану. Па наравно да се на нас односи! Провалио нас је и изгледа да је решен да нас кара. Можда уопште и не спава. Можда прави концепт за извештај. У сваком случају, морамо хитро деловати.

СУБАШИЋ: Па шта да радимо, побогу, брате?

КАРАГАЋА: Имам идеју. Сада ћемо се сви сакрити у подрум. Кад се инспектор пробуди, долазићемо један по један, бајаги да видимо како је, треба ли му шта, а онда ће свако да му да подебео коверат набијен еврима, али тако да то не изгледа као мито, већ као поклон, чисто да му се нађе. И пазите: он човек долази из великог света; ту посао не завршава двеста-триста евра као с овим нашим инспекторима. Отворите се, господо, ако су вам мили животи и положаји. Сад – трк у подрум!

СЛИКА ШЕСНАЕСТА

Дневни боравак. Маријана слуша музику са слушалицама на ушима. Боби силази сав њодугуо, ојрнуџ Милијанином кућном хаљином.

МАРИЈАНА (скида слушалице, погледа Бобија, зачуди се на трен): Јао, у први мах ми се учинило да сте моја мама!

БОБИ: Ваша мајка је била тако љубазна да ми позајми свој огртач. Мој је неко украо у оном одвратном мотелу. Није ни чудо. Био је то „Версаче“ бадемантил. Цена – багачела. Три хиљаде евра.

МАРИЈАНА: И овај вам лепо стоји. Лепом човеку све лепо стоји. А ове живе боје вас некако отварају у лицу.

БОБИ: Добро би ми дошла једна кафа.

МАРИЈАНА: Хоћете ли нес или турску? Можда турску, па да после гатамо.

БОБИ: Боље нес. Знате, на турску кафу се попреко гледа у Бриселу. Турска кафа је главни разлог због кога Турска не може да добије статус кандидата.

МАРИЈАНА: А знате ли да је пре неки дан једна комшиница гледала мами у шољу и прорекла јој да ћу се удати за вас?

БОБИ: Баш за мене!

МАРИЈАНА: Тако је рекла: „за путника издалека“.

БОБИ: Сад, ко зна! Можда је и погодила. Никад се не зна кад љубав може да букне. Али то, верујте, нема никакве везе са кафом. Ви сте једноставно заносни. Вама је стварно тешко одолети. (Обухвата је страга рукама око струка и љуби је у врат, Маријана то спремно дочекује, хоће да скине гаће, али неко куца на врата.)

МАРИЈАНА: Никад мира у овој кући. Одох ја у своју собу да мало мастурбирам. Па се после видимо.

БОБИ: Ћао, љубави. (у правцу врата) Напред!

Улази Земљак.

ЗЕМЉАК: Добар дан, добар дан! Како сте? Јесте ли лепо спавали? БОБИ: Добар дан! Није лоше. Дремнуо сам мало.

ЗЕМЉАК: Можда сте ме заборавили. Ја сам Земљак.

БОБИ: Ко би вас могао заборавити, господине Земљак. Таква лица се никада не заборављају.

ЗЕМЉАК: Драго ми је да ме се сећате. Случајно сам пролазио поред председникове куће, па помислих, сврати човече, погледај како је наш гост, треба ли му штогод. Наћи му се при руци. Буди гостољубив, онако српски.

БОБИ: То је јако лепо од вас. Да нисте можда хтели да разговарате са мном о неким проблемима у вашем граду?

ЗЕМЉАК: А, не! У ствари, само сам хтео да вам се нађем на услузи, да видим треба ли вам нешто.

БОБИ: Па, видите, треба ми једна мала позајмица док ми не легну паре из иностранства. Имам неке трошкове, знате?

ЗЕМЉАК: Хвала вам што сте ми указали поверење. Баш сам јутрос сређивао кућне рачуне, приходе и расходе и да знате, догодила ми се једна јако чудна ствар. Просто да човек не поверује. Појавио ми се однекуд вишак од пет хиљада евра с којима уопште не знам шта да урадим. Па, ето, те паре које ми не требају, радо ћу уступити вама, као мали знак пажње. Ви сте светски човек, ви ћете знати како да их паметно потрошите.

БОБИ: Добро сте урадили. Наћи ћу ја већ начина. (узима коверат с парама)

ЗЕМЉАК: Ја сад идем, нећу да сметам, а ви ме – ако можете – заборавите. Шта ћу ја овакав никакав у вашем памћењу? Ко зна какве ви све велике и значајне људе држите у глави. Није то моје друштво.

БОБИ (испраћајући га): Хвала, драги пријатељу! Потрудићу се. Сматрајте се заборављеним.

Боби вади паре из омота и броји.

БОБИ: Четири хиљаде деветсто деведесет пет. А рекао пет хиљада. Каква ситна душа. Бар пет евра да ми закине. Али није ово лоше, уопште није лоше.

Куцање на вратима.

БОБИ: Напред!

СУБАШИЋ: Добар дан, цењени и уважени госте! Извините што узнемиравам...

БОБИ: Случајно сте пролазили поред председникове куће, па помислили, зашто да не свратим, да видим како је наш гост, треба ли му шта, да му се нађем при руци...

СУБАШИЋ: Како сте само погодили! Невероватно. Управо је тако било. Знали смо ми одмах да сте ви геније, али ово ме је заиста оборило с ногу. Каква моћ предвиђања!

БОБИ: Није то тако тешко предвидети. Шта могу учинити за вас?

СУБАШИЋ: Ништа, драги господине, далеко било да ви треба нешто да учините за мене. Напротив. Ја горим од жеље да нешто учиним за вас. Биће ми драго.

БОБИ: Па, кад већ наваљујете, требало би ми мало пара на зајам. Једно пет хиљада. Евра, наравно.

СУБАШИЋ: Бог нас је погледао, драги господине. Случајно имам при себи пет хиљада евра. Али, нећете ми веровати.

БОБИ: Можда и хоћу. Само ви реците.

СУБАШИЋ: Не знам одакле да почнем. Моја покојна баба, Довијана, била је јако штедљива жена. Та готово ништа није трошила и стално ме је грдила да сам расипник. Штедела је сваки динар и ту се, богме, током година накупила лепа пара. Онда је написала тестамент с клаузулом да се отвори тек двадесет година после њене смрти, а то је било јуче. Отвори ти тако адвокат тестамент, а у тестаменту пише: „Сине Јордане,

пошто знам да си расипник, сав свој новац остављам плавокосом путнику намернику који ће се појавити са севера.“ Нема никаквог другог путника са севера осим вас, па следствено томе пет хиљада баба Довијаниних евра припада вама.

БОБИ: И није вам падало на памет да то прећутите?

СУБАШИЋ: Да будем искрен, јесте. Али само начас. Онда сам се тргао. Субашићу, поштење је прече од тричавих пет хиљада евра, рекао сам сâм себи. Без одговорности и поштења никада нећеш ући у ЕУ.

БОБИ: Исправно сте поступили.

Ваги из коверџе један евро и гаје ја Субашићу.

БОБИ: Купите једну свећу и запалите је за покој душе баба Довијани. Ово ћу свакако поменути у свом извештају.

СУБАШИЋ: Хвала, хвала, до неба хвала!

БОБИ (броји паре): Четири хиљаде деветсто деведесет два. Какве лопуже! Какве ситне душе! Мисле ваљда да нећу избројати. Али све је ово пало с неба.

Куцање на вратиима.

БОБИ: Ко је?

ОРДАГИЋ: То сам ја, Ордагић.

БОБИ: Шта хоћете?

ОРДАГИЋ: Само сам хтео да видим да ли вам нешто треба.

БОБИ: Лепо од вас. Уђите!

Ордагић улази, изувен, држи циљеле у рукама.

ОРДАГИЋ: Добар дан! Помислио сам да ће вас можда болети глава, па сам вам до-нео аспирин и витамин Ц.

БОБИ: То је лепо од вас. Али мени треба једна мала позајмица да бих измирио рачуне. Ситница, пет хиљада. Моја уплата већ недопустиво дуго касни. Ваше банке су крајње непословне. Поменућу то у свом извештају.

ОРДАГИЋ: Никакав проблем, драги господине, Никакав проблем. А банке, банке су заиста ужасне. Дошло је такво време да банкари пљачкају гангстере. О поштенем свету да и не причам. Али имате среће. Кренем ја овамо, ходам полако, кад у једном тренутку угледам испод једне клупе на тргу некакав смотуљак. У мени се одмах пробудила безбедносна култура. Шта ако су терористи поставили бомбу? Савладам ти ја страх, зажмурим, отворим смотуљак, кад имам шта и видети. Уместо бомбе унутра еври. Онако одока, рекао бих да има око пет хиљада. Шта сад да радим? Питам се ја. Да задржим новац, то не долази у обзир! Ја сам поштен налазач. Да га однесем у полицију, ко ми гарантује да полицајци нису корумпирани? Па сам зато одлучио да га дам вама, па ви са њим радите шта знате.

БОБИ: Исправно сте поступили. Знаћу то да ценим. А зашто сте ви боси?

ОРДАГИЋ: Онако... Да не прљам тепих. Карагаћа се љути.

БОБИ: Лепо васпитање, нема шта! Сад се обујте, па пут под ноге. Видећемо се касније.

ОРДАГИЋ: Довиђења! Ако још нешто нађем на улици, одмах ћу то донети вама.

БОБИ: Отворите четворе очи.

Ордагић се на вратиима судара са Карамарковићем. Ту се најрави јужва. Не зна се ко треба да уђе, ко да изађе. Коначно, Карамарковић улази.

КАРАМАРКОВИЋ: Дobar дан, како сте? Никакав ред не зна овај Ордагић. Надам се да вам није досађивао?

БОБИ: Па, да видите и није. Којим ви послом.

КАРАМАРКОВИЋ: Хитним.

БОБИ: Надам се да није ништа лоше.

КАРАМАРКОВИЋ: Ма далеко од тога. Ради се о добром послу. Видите, данас сретнем директора банке, неког Пувачића, није ни битно. Знаш шта, каже ми Пувачић, чуо сам да нам је у посету стигао инспектор из ЕУ. Такође сам чуо да му касни нека дознака из иностранства. Моја банка, каже даље Пувачић, с тим нема ништа, али ја, каже, осећам моралну одговорност. Па сам одлучио да му пошаљем пет хиљада евра, да се господину нађе док не стигну паре из иностранства, а после ћемо поравнати дугове.

БОБИ: Не долази у обзир! Не могу ја да равнам дугове. А уосталом, имам овде све што ми је потребно.

КАРАМАРКОВИЋ: Ама, драги господине, нисте ме добро разумели. То јест – нисте добро разумели Пувачића. Изравнати дугове – то је само банкарски жаргон. То се само тако каже. У ствари, ништа ником не дугујете. Штавише, Пувачић се извињава што ваша уплата толико касни и моли вас да примите овај мали знак пажње.

БОБИ: Па добро, кад је већ тако, дајте те паре. Радо бих још ћаскао с вама, али ме чека велики посао. Морам да пишем извештај, знате. Било ми је драго. Поздравите господина Пувачића и пренесите му моју поруку: с таквим банкарима Србија не треба да брине о економском просперитету.

КАРАМАРКОВИЋ: Пренећу, пренећу... Свакако ћу пренети. Довиђења, драги господине! *Карамарковић се на врајима судара са Цијановићем, Насијаје исџа иужва као малојре.*

ЦИГАНОВИЋ: Надам се да не досађујем. Свратио сам само да видим да ли вам шта треба, па идем даље. Дужност зове. Јесте ли се лепо одморили?

БОБИ: Сад, како се узме. Мало-мало, па ето ти га неко, а ја морам да пишем извештај. То ме деконцентрише. Којим ви добром?

ЦИГАНОВИЋ: Донео сам вам премију с томболе.

БОБИ: Каква, човече, премија? Каква томбола?

ЦИГАНОВИЋ: Ех, па премија. Ја, знате, много волим да играм томболу. Играм сваког дана. Играо сам и данас. Купим један листић за себе и један за вас. Инспектор ће ми, помислио сам, сигурно донети срећу. И знате шта? Срећу јесте донели, али себи. Ваш листић је добио премију од пет хиљада евра и ја вам је сада доносим. Нећу да вас више задржавам. Збогом и у здрављу потрошили те паре!

СЛИКА СЕДАМНАЕСТА

Боби и Џо.

БОБИ: Дајдер ми онај лаптоп.

ЏО: Па нећеш ваљда сад да играш игрице?

БОБИ: Ма какве игрице, хоћу да ову банду ставим на Фејсбук и да до танчина опишем шта ове барабе раде овде. Цела Србија ће то прочитати за два сата. Има да иду на робију. Јесам ли ти рекао у оној рупи од мотела да ћу им јebати мајку мајчину. Ја

држим реч. Видиш, Џо, осим што смо лепо прошли, учинили смо и добро дело. Можда нам једног дана грађани ове вароши подигну и споменик.

ЏО: Слушај, Боби. Мислим да је боље да се ми што пре чистимо одавде. Прави инспектор сваки час може доћи, а ако се то догоди ми ћемо бити на Фејсбуку.

БОБИ: Опет немаш визију. Мора се мало ризиковати. Али нећемо се дуго задржавати. Имам план. Сутра идемо одавде и то у мерцедесу. Стрпи се мало, човече. Знаш шта каже Слеџ Хамер: I know what I am doing.

Чују се њасови њрађана исђрег Карађађине куђе.

ГЛАСОВИ: Ама пустите нас горе! Хоћемо код инспектора... Доле неправда... Живела Србија...! Не може то тако! Пуштајте!

КАРАГАЋИН ГЛАС: Одбиј, стоко! Господин инспектор спава. Сад ћу да зовем интервентну бригаду!

ГЛАСОВИ: Немој ко Бога те молимо.

КАРАГАЋИН ГЛАС: Сиктер, кад говорим!

БОБИ (Џоу): Погледај шта се то догађа. Каква је то ларма?

БОБИ (гледа кроз прозор): Некаква делегација. Видим транспаренте. Некакав „Покрет за југоисток“. Изгледа да хоће код тебе.

БОБИ: Одлично! Сазнаћемо још штошта о овим клипанима. (прилази прозору) Изволите, господо, попните се горе, радо ћу вас саслушати.

СЛИКА ОСАМНАЕСТА

Грађани улазе. То су исђи њлумци који иђрају Карамарковића, Оргађића, Џиђановића, Земљака и Субашића, само су иђрерушени.

БОБИ: Шта могу да учиним за вас, господо? Шта ви хоћете?

ГРАЂАНИН 1: Хоћемо социјалну правду, господине!

ГРАЂАНИН 2: Хоћемо иста права за све. Више не можемо да поднесемо рекетирање и насиље!

ГРАЂАНИН 3: Хоћемо да се наш глас чује у Бриселу!

ГРАЂАНИН 4: Хоћемо да тужимо Карагађу Међународном суду правде!

ГРАЂАНИН 5: Захтевамо укидање права прве брачне ноћи!

БОБИ: Какво право прве брачне ноћи? Шта причате?

ГРАЂАНИН 5: Председник општине је донео уредбу по којој се сваком младом брачном пару из општинске касе уплаћује 1200 евра, под условом да Карагађа први спава с младом. Тврди да је то у духу српске средњовековне традиције и видовданске етике.

БОБИ: Али, ја сам из поузданих извора чуо да је Карагађа препотентан.

ГРАЂАНИН 1: То је тачно. Али му то уопште не смета. Узима бесплатно вијагре из моје апотеке и само риче ко бик.

ГРАЂАНИН 2: Велико је овде, безакоње, господине. А не смеш ни да зуцнеш. Има везе у Београду, шурак му ради као портир у Влади, па је довео овде интервентну бригаду којом намерава да гуши побуне. Жандарме је сместио по нашим кућама и дужни смо још и да их хранимо и перемо.

ГРАЂАНИН 3: Његова жена и ћерка се годинама облаче у мом бутику. Узимају најскупљу гардеробу и најквалитетније ципеле. И ни на памет им не пада да плате.

БОБИ (шеретски): Ко би рекао! А учинио ми се баш добар човек.

ГРАЂАНИН: Добар је он према вишим од њега. А само ми знамо какав је према нама. Скот најобичнији!

БОБИ: Видите, господо, то се може решити. Чим одете написаћу допис Хашком трибуналу. Али то, наравно, кошта. У Хагу једна обична таксена марка кошта петсто евра. Да и не говорим о адвокатима, приставима, дактилографкињама и осталима. Е сад, ако скупите међу собом неку црквицу, обавезујем се да ћу ваш случај изнети пред европску јавност.

Грађани се домунђавају међу собом.

ГРАЂАНИН 3: Јесте да смо начисто осиромашили, али можемо скупити отприлике пет хиљада евра. Хоће ли то бити довољно?

БОБИ: Не верујем. Али ствар је толико неправедна да ћу разлику доплатити из свог џепа.

ГРАЂАНИН 4: Бог вас благословио, господине!

СВИ ГРАЂАНИ: Бог вас благословио!

БОБИ: Бог ме стварно благословио. Довиђења, господо! И идите сутра на Фејсбук. Видећете да ће сви ваши проблеми бити решени.

СЛИКА ДЕВЕТНАЕСТА

Караџаћа, Милијана, Маријана

КАРАГАЋА (Маријани): И шта кажеш, запресио те?

МАРИЈАНА: Да, тата. Малопре смо се верили.

МИЛИЈАНА: Па кад те је запресио?

МАРИЈАНА: Пре пола сата на степеништу. Клекнуо је пред мене, поклонио ми ружу и рекао: „Хоћеш ли да се удаш за мене?“

МИЛИЈАНА: И ти одмах пристала ко последња сељанчура? Не бих ја пренагљивала! Јесте да је из Европске уније, али ко зна какав је човек. Шта ми уопште знамо о њему? Можда је педер. Брисел је пун педера. Можда само хоће мираз.

КАРАГАЋА: Па шта ако је и педер! А што се тиче мираза, немој бити смешна. Његова плата је сигурно два пута већа од Маријаниног мираза. Шта је за њега сто хиљада евра! Па знаш ли да само његов бадемантил кошта три хиљаде евра?

Улази Боби. Ојрнуџ Милијанином кућном хаљином.

БОБИ: Три и по хиљаде, три и по хиљаде, драги пријатељу. Или је боље да те, имајући у виду нове околности, зовем тата.

КАРАГАЋА: Слободно ме зовите „тата“. Част ми је да будем отац једном тако великом човеку. Сине мој.

БОБИ: Дакле, бадемантил од три и по хиљаде евра који су ми покварењаци украли у оној прчварници од мотела. Није ту у питању новац. То ми је успомена од покојног оца.

КАРАГАЋА: Нисам знао да вам је отац умро. Моје саучешће. Част ми је што ми је пријатељ један тако велики покојник. А ти, сине, немој да се секираш. Ја ћу лично да носим трошкове бадемантила, а она банда ће ми то скупо платити.

МИЛИЈАНА: Само да знаш, зете, Маријана је навикла искључиво на најбоље. Носи само најскупље хаљине и ципеле. Воли злато и брилијанте. А боранију и пилав уопште неће да једе.

МАРИЈАНА: Мама, молим те, шта ће човек помислити!

КАРАГАЋА: Стварно, Милијана, теби као да није драго што ти се ћерка удаје.

МИЛИЈАНА (усиљено): Ма, драго ми је. Како ми не би било драго. Жао ми је само што ће живети далеко одавде.

БОБИ: Ама, цењена ташто, живимо у времену путовања и напредних комуникација. Долазићете ви код нас у Брисел, ми ћемо сваких месец дана свраћати код вас. Мене посао често доводи у ове крајеве. Ту су и мобилни телефони. И Фејсбук.

МИЛИЈАНА: Ех, далеко од очију, далеко од срца.

КАРАГАЋА: Ти си баш на крају срца. Хајде, горе главу! Хајде да наздравимо.

БОБИ: Касније! Ја бих се сада мало повукао с вереницом да се одморимо. Имамо толико тога да кажемо једно другом.

МИЛИЈАНА: Не сумњам у то.

КАРАГАЋА: Наравно, наравно. Само се ви одморите. Чекаћемо вас овде, па да се после договоримо о детаљима. Знаш, сине, свадба, мираз, трубачи, јагњад, прасад, званице. Сто ту послова има. Све ћу ја на себе преузети. Ништа се не секирај.

Боби и Маријана одлазе на сирај.

СЛИКА ДВАДЕСЕТА

Боби и Џо исјред враћа сјаваће собе.

ЏО: Звао си ме! Мало пре видех SMS.

БОБИ (ставља прст на уста): Тихо. Маријана је унутра. Слушај пажљиво. Спакуј наше ствари. Ако видиш неки сат, неко сребро, неки накит, нешто тако – и то спакуј. Кофере изнеси и чекај ме иза гараже. Води рачуна да те нико не види. Ако нас провале, готови смо! Не гине нам робија.

ЏО: Сад кужим шта си наумио. Геније си, Боби.

БОБИ (самозадовољно): Сви ми то говоре у последње време.

ЏО: Стварно си геније.

БОБИ: Ајде, сад. Не сад. Крени за пола сата. Ја ћу заговарати Карагаћу и матору вештицу. И немој доле пушити. Може те одати дим. Нису ови магарци толико глупи колико изгледају.

ЏО: Договорено.

Џо одлази. Боби се враћа у собу. Из собе се убрзо зачују уздаси, крици и дахћање.

СЛИКА ДВАДЕСЕТ ПРВА

Караџаћа и Милијана. Милијана нервозно шћрица. Караџаћа иџра иџрице на мобилном. Боби силази са сџраџа носећи бели чаршав.

МИЛИЈАНА: Ју, Антоније! Дух!

КАРАГАЋА: Какав дух? Шта лупеташ. То је наш зет.

МИЛИЈАНА: А зашто носи чаршав?

КАРАГАЋА: Откуд бих ја то знао?

МИЛИЈАНА: Куку мени, ја знам! Нема кржаве мрље. Није била невина. (Бобију) Је л' није? Реци ми, молим те. Ја ћу јој пресудити.

БОБИ (врти главом): Није, богме, била невина. Жалим, али раскидам веридбу.

Милијана скаче, узима Караџаћин ловачки карабин окачен на видном месџу, реџеџи-ра џа и креће џрема сџеџенишџу.

МИЛИЈАНА: Лепо је једном рекао Гогољ да пушка мора опалити негде при крају. Сад ћу курву да убијем. Зар тако да нас осрамоти пред Европском унијом? Зар нам тако враћа све што смо за њу учинили. Срам је било, да је срам...

Појављује се Маријана.

МАРИЈАНА: Априлилили!

БОБИ: Априлилили!

МИЛИЈАНА: Куку, мајко моја, па данас је први април!

КАРАГАЋА (смеје се на силу): Па да! Први април. Априлилили. Е баш су нас прешла ова деца, Милијана.

БОБИ (грли Маријану): Па наравно! Први је април. Морамо се мало нашалити. Немојте сумњати да је ваша кћер невина. Наравно, ја ћу се у то уверити тек током прве брачној ноћи. Али уопште не сумњам. Ја сам, знате, џентлмен.

МИЛИЈАНА: Нисмо ни сумњали у то.

БОБИ: Е, сад, драги тата, треба ми још једна услуга. Будући да ћемо Маријана и ја прекосутра пред олтар, тако смо се договорили, ја сам позвао своје колеге, инспекторе из ЕУ, на момачко вече у Сијаринску Бању. Могу да узмем такси, али мислим да би било боље да ми позајмиш свој мерцедес и да ми даш једно половину мираза, да то прославимо као људи. Све мора да буде гала, разумеш. А сутра рано долазим да се договоримо о детаљима.

КАРАГАЋА: Ма, свакако, сине мој, не иде то без момачке вечери. Узми ти сад цео мираз, па колико потрошиш. За тебе је то ионако ситна пара. Ајде сад, да ти дам кључеве, па пут под ноге, а ја ћу да зовем своје пајташе да и ми овде прославимо.

Боби љуби Милијану и Маријану. Узима кључеве од мерцедеса и одлази.